

DE RECHTVAARDIGE ZAL UIT ZIJN GELOOF LEVEN

3 OEFENINGEN

Door de

Eerwaarde heer J. A. van Houdt

St. Philipsland

Student bij de

OUD GEREFORMEERDE GEMEENTEN

Uitgesproken te St. Philipsland, Rouveen en Oud-Beijerland

en van de bandrecorder overgenomen

Oefening over zondag 23, Heidelberger Catechismus

St. Philipsland, 6 juni 2010.

Laten wij deze dienst aanvangen door met elkander te zingen uit Psalm 56 en daarvan het 4^e vers. (Psalmen van Datheen)

U zal worden voorgelezen uit Gods heilig en onfeilbaar woord dat u kunt vinden in het boek van de profeet Habakuk, het 2^e hoofdstuk.

Maar vooraf uit de Dordtse leerregels het eerste hoofdstuk der leer van *de Goddelijke verkiezing en verwerping* en daarvan het 4^e artikel.

Onze hulp en onze enige verwachting die staat in de Naam des Heeren, Die hemel en aarde gemaakt heeft. Die trouwe houdt en Die eeuwig leeft en Die nooit zal laten varen, de werken Zijner handen. Amen.

Zoeken wij nu samen het aangezicht des Heeren.

GEBED

Geliefden.

Wij hebben gehoord de profetie van Habakuk. En dan zouden wij een ogenblikje stil willen staan bij dat 4^e versje, het laatste gedeelte, waar wij lezen: ***Maar de rechtvaardige zal uit zijn geloof leven.***

Habakuk was een geroepen en gezondene, die onder de last gekomen was. Als God dat doet in de heilige roeping en dat ook in de zending komt te verklaren, dan krijgen ze een last van de hemel. En och, daar moest Habakuk onder bezwijken. Want de Heere wil het op mensenschouders leggen, die last om te verkondigen dat er onder de hemel maar een Naam gegeven is aan de mensenkinderen. En o mijn geliefden, nu zijn wij allemaal mensenkinderen. Maar om nu in die heilige roeping maar ook in de waarachtige bekering door de Heere hier op aarde getrokken te worden, dan krijgen ze als het ware werkelijk allemaal een last van de Heere. En dat is niet zwaar, want het is een lieve last. Het is zulk een lichte last. Wat zegt Christus in Zijn omwandeling op aarde? Om van den Heere te leren dat Zijn last ligt is. Die last van de Heere hebben wij van onze schouders gerukt. Daar hebben wij ons aan onttrokken. Wat was dat voor een lieve last, mijn medereiziger? Om God op het hoogste te prijzen en te loven. Wat was dat voor een last in de Staat der rechttheid? Om van ganser hart en van gansen gemoede die lieve Schepper alle eer en alle aanbidding toe te brengen. En ach, door de gruwelijkheid van onze diepe zondeval zijn we wederrechtelijk geworden. Want we kunnen weten uit dat eeuwige woord van God, dat we eigendom zijn geworden van die ellendige leugenaar. Ach, zo staan we allemaal op aarde. En ach, nu hebben wij God van de hemel nodig om dat aan de weet te komen. Om aan de weet te komen, dat we enkel leugen en bedrog zijn. En och, mijn medereiziger, dat willen wij nu nooit weten. Maar als God de Heere, door Zijn lieve heerschappij, door de levendmaking je gaat ontdekken aan je totale verlorenheid, ach dan zijn we leugen en bedrog. Ach, dan hoeft een ander dat niet meer tot ons te zeggen, want dan komt het vanuit het hart. Och, dan gaan we over de aarde, dood in de zonden en in de misdaden.

En nu onder die last van de profeet, mocht hij toch nog komen in de volle bevrediging

om onder God te bukken en te buigen, door die oneindige liefde Gods. Zo worden ze op hun plaats gebracht. Zo werd die profeet op de plaats gebracht om door die eeuwige Geest, de Heilige Geest, geleid te mogen worden. En dat in de wegen die ze nooit hebben kunnen bekijken. Daar moest de profeet van gewagen.

Maar, dan komt hij ook tot de slotsom en gaat hij verklaren de ontdekkende, de ontblotende genade, dat de afgoden met welke al de volkeren waren omringd, niets anders waren dan steen en dan vuil. Maar och, dat is wat geweest voor de profeet, om door de leiding van die Heilige Geest gebracht te mogen worden om onvoorwaardelijk voor God gemaakt te worden. Want, die getrokken worden door het onveranderlijke wat in God is, die worden vatbaar en ontvankelijk gemaakt. Waardoor? Door de Heilige Geest, Die God gegeven heeft, maar Die ook Christus verworven heeft om in dit moeitevolle leven geleid te mogen worden. En dat in wegen en paden die zijzelf nooit uit kunnen denken. Want de leiding van die Goddelijke Geest Die gaat door de ontblotende, door de totale verloochening van een mens, omdat God Zich wil verheerlijken in het Goddelijke werk. Daarom hadden wij gedacht om in dit avontuurtje een ogenblikje stil te staan bij de Heidelberger Catechismus, zondag 23. Waar gevraagd wordt in vraag 59 en 60 en 61 van deze zondagsafdeling.

Vraag 59. *Wat baat het u nu dat gij dit alles gelooft?*

Antwoord. ***Dat ik in Christus voor God rechtvaardig ben en een erfgenaam des eeuwigen levens.***

En dan wordt er gevraagd in de 60e vraag: *Hoe zijt gij rechtvaardig voor God?*

Antwoord. ***Alleen door een waar geloof in Jezus Christus; en alzo dat, al is het dat mij mijn consciëntie aanklaagt, dat ik tegen al de geboden Gods zwaarlijk gezondigd heb en geen daarvan gehouden heb en nog steeds tot alle boosheid geneigd ben, nochtans, God, zonder enige verdienste mijnerzijds, uit loutere genade mij de volkomen genoegdoening, gerechtigheid en heiligheid van Christus schenkt en toerekent; evenals had ik nooit zonde gehad, noch gedaan. Ja, al had ikzelf al de gehoorzaamheid volbracht, die Christus voor mij volbracht heeft; zover ik zulk een weldaad met een gelovig hart aanneem.***

Vraag 61. *Waarom zegt gij, dat gij alleen door het geloof rechtvaardig zijt?*

Antwoord. ***Niet dat ik vanwege de waardigheid mijns geloofs Gode aangenaam ben, maar daarom, dat alleen de genoegdoening, gerechtigheid en heiligheid van Christus mijn gerechtigheid voor God is. En dat ik die niet anders dan alleen door het geloof aannemen en mij toe-eigenen kan.***

Wij willen in deze Zondagsafdeling, waar wij bepaald worden bij *de rechtvaardiging door het geloof*, stilstaan:

1. ***Ten eerste, de rechtvaardiging ontdekt.***
2. ***Ten tweede, de rechtvaardiging verklaard.***
3. ***En ten derde, de rechtvaardiging genoten.***

Wij willen een ogenblikje stilstaan, bij de rechtvaardiging door het geloof.

Ten eerste, de rechtvaardiging ontdekt.

Ten tweede, de rechtvaardiging verklaard.

Ten derde, de rechtvaardiging genoten.

Om dan met de lieve hulp des Heiligen Geestes, in het luisteren en in het spreken beide, met een kort woord van toepassing met de waarheid tot onszelf in te keren.

Maar zingen wij samen eerst van Psalm 79 het 4e en het 5e vers.

1. Ten eerste, de rechtvaardiging ontdekt.

Rechtvaardigmaking, mijn geliefden is niet gescheiden van de heiligmaking. Maar in zijn orde is het toch iets anders. Want de rechtvaardiging van de zondaar geschied in de dadelijkheid, maar de heiligmaking van stap tot stap. En nu wordt hier in deze Zondagsafdeling gevraagd: *Maar wat baat het u nu dat gij dit alles geloofd?* Dat dierbare geloof, we hebben het gehoord van de profeet, dat is een zaligmakend geloof, dat is onderscheiden het wordt gewrocht door de Heilige Geest. Maar dat wordt ook door de Heilige Geest, met eerbied, als een voertuig gebruikt om dat in de zondaar zijn hart te brengen. Het wordt ook wel gezegd: *het dierbaar geloof is als een hand en een voet, om te geloven wie ik voor God geworden ben.* Om dit te geloven, nu in het heden der genade.

Want dan wordt er hier gevraagd: *wat baat het u nu dat ge dat alles geloofd?* En dat in de ontdekking en ook in de ontblotende rechtvaardigende daad die uit God is. En dat doet Hij door de werking van Zijn kracht. Dat doet de Heere niet met geweld, maar dat doet Hij door Zijn Goddelijk vermogen. Om een mensenkind op de aarde te zetten, zoals wij in het morgenuurtje u erop hebben mogen wijzen, *om te geloven dat God waarachtig is.* O dat doet de Heilige Geest, en dat in de rechtvaardiging van een zondaar; als Hij hem overtuigd. En dan gaat de Heilige Geest die zondaar doen geloven dat hij dood ligt in de zonde en de misdaden. Maar dan gaat Hij ook aanvaarden de straf en de bezoldiging der zonde, wat hij door eigen schuld voor God geworden is. En dat dierbare geloof, is een geloof in Gods waarachtigheid; en dat in de waarachtigheid van God de Schepper en Formeerder.

En nu komt hier de onderwijzer een leerling te onderwijzen, wie hij uit genade voor God geworden is; wie hij door eigen schuld geworden is. Ach, in die verborgenheid, en ook in die inleiding, ach als de Heere dat in de dadelijkheid doet in het leven van een mens, dan ligt hij daar aangerekend, dan is hij ingerekend en dat al van de nooit begonnen eeuwigheid. Om dan in de tijd onder die lieve heerschappij te gaan geloven dat hij door de onwederstandelijkheid van de roepende genade, die uit God is, voor God zal moeten worden wie hij is.

En nu horen we hier de onderwijzer gewagen in dit antwoord: *dat ik in Christus voor God rechtvaardig ben en een erfgenaam des eeuwigen levens.* O gelukkig schepseltje. Die verwaardigd mag worden op deze aarde als stof op stof voor God te worden wie hij werkelijk is. Dan schiet er geen weg meer over. O wat een weldaad; wat een onuitsprekelijke weldaad om door die eeuwige Waarheid hier op de aarde in je schande gezet te worden! En dat dan je schuld niet aangerekend wordt, en dat door die rechtvaardigmaking die uit God is. Dan worden ze van stonde aan door de levendmaking, worden ze ingelijfd door dat dierbare geloof. Om in de levendmaking voor God te worden die zij door eigen schuld geworden zijn.

Maar dan wil de Heere al die bewijzen van dat heerlijke werk van de zaligheid die de Heere verworven heeft, ook gaan ontdekken. En dat hebben we al genoemd, want dan laat de Heere de zondaar niet in de ellende liggen. Och, het is zulk een aanbiddelijk Wezen, o zulk een vriendelijk Wezen en zulk een heerlijk Wezen, Die lieve Schepper die wij door eigen schuld verloren hebben. Want die eeuwige Geest gaat dat door het geloof afdrukken in het hart.

En dan zult u zeggen: *is dat nu de rechtvaardigmaking?* Ja, want wij moeten overgezet worden vanuit de dood in het leven. En mijn medereizigers, daar ben je zelf bij! Want dat gaat niet buiten de zondaar om. Want dat gaat inwendig in het hart, door de leiding

van die Heilige Geest, en dat in de aanschouwing van het heerlijke Wezen, die tegenstelling in onze harten ingedrukt te mogen krijgen. Om in die weg verwaardigd te worden om onder God te buigen, onder die lieve heerschappij, maar ook gelijktijd geleid te worden door dat dierbare geloof. Want ach, hóe dat het dan ook valt in je leven, zo vált het, hoor. Maar dan gaan wij alles van God voor waarachtig houden. Dat werkt die lieve Geest in het hart. Om door de onveranderlijkheid van dat zoete Wezen, door dat dierbare geloof voor God te worden, dat de rechtvaardigmaking buiten ons, in de ziel afgedrukt te krijgen.

2. Ten tweede, de rechtvaardiging verklaart.

En dan bij ogenblikjes verwaardigd te worden wat in de 60^e vraag gevraagd wordt: *hoe zijt gij rechtvaardig voor God?* En dan is het antwoord: *Alleen door het ware geloof in Jezus Christus en alzo, dat, al is het, dat mij mijn consciëntie aanklaagt, dat ik tegen al de geboden Gods zwaarlijk gezondigd en geen daarvan gehouden heb, en nog steeds tot alle boosheid geneigd ben.*

Mijn medereizigers, door die leiding van dat lieve geloof, dan worden wij werkelijk uit ons jasje gelicht, hoor. Ach, dan worden wij werkelijk in onze totale doodstaat in geleid. Want ach, de Heere wil Zich verheerlijken in al Zijn werken. En de Heilige Geest leidt ons door dat lieve geloof in onze totale verlorenheid. O, wat een weldaad; wat een onuitsprekelijke weldaad! Om geleid te worden door die lieve Heilige Geest, in dat dierbare geloof. Want het is dat dierbare geloof wat de wereld overwint. En om nu zo op de aarde gezet te mogen worden. O, wij weten het uit Zijn woord en eeuwige Getuigenis, de Heere laat nooit varen het werk Zijner handen.

Dan aanschouwen wij dat ook in het rijk van de natuur. Dan brengt de Heere alles op de plaats. Dan hebben wij het ook op deze dag aanschouwd, dat God in Zijn goedheid, de aarde nog verkwikken wil, door de regen, alles bedruppende. Och, wat een aanbiddelijk Wezen.

Maar o mijn medereizigers, in het werk der zaligheid is Hij onnaspeurlijk, hoor. Want dat kunnen wij niet uitvinden. Och, mochten er nog van dat volk in ons midden wezen, die werkelijk met alles uitgekled worden in de verdoemelijkheid van hun bestaan, verwaardigd te mogen worden om aan alles te gaan wanhopen. Daar hebben wij een stukje van gelezen van de profeet in de nederdrukking en ook in de ontleding van onszelf.

Want de Heere eist een rechtvaardigheid van ons die wij nooit meer kunnen geven. En dan kunt ge zeggen en vragen: *moet een mens dan zo vernederd en ontdekt worden? Moet een mens nu zo in zijn schande gedrukt worden?*

O, dat wil het lieve Wezen zo. En daar kunnen wij nu nooit bij vallen. Maar dat dierbare geloof, dat waar zaligmakende geloof, dat houdt God voor waarachtig. En datzelfde geloof dat God waarachtig is en dat het een vlekkeloos Wezen in Zijn gerechtigheid is; waar wij nooit meer aan kunnen beantwoorden. O mijn medereiziger, onder de verkondiging van dat eeuwig Evangelie, dan houden we nog alles vast wat wij menen te hebben. Want wij willen nooit door die Heilige Geest onderwezen worden. Daartoe is zo nodig die almachtige kracht Gods tot zaligheid, om ons te leiden door die lieve Geest. Om door het ware geloof alle dingen voor waarachtig te houden.

En we zeiden al, och, dan ben ik enkel leugen en bedrog. Zo worden we op de aarde gezet. Maar de rechtvaardigheid die God van ons eist kunnen wij nooit meer geven. O wat een weldaad, wat een weldaad om daar aan ontdekt te mogen worden! Dat zal enkele genade wezen. Maar dan gaan die fundamenten van ons 't onderste boven, hoor. Want die Goddelijke eisen kunnen wij in der eeuwigheid niet meer voortbrengen. Maar

o die onnaspeurlijke Wijsheid die heeft Zelf dat middel, hij heeft Zelf dat eniggeldend Offer voor de zonden, willen geven.

O, dat moet nu ontdekt worden in onze harten, dat God het uit Zichzelf heeft willen nemen. Onze mond moet gestopt worden op de aarde. We moeten voor waar en waarachtig houden in ons leven dat er bij ons geen doen meer aan is. Zo zijn wij in de ellende geraakt, in de ontdekking en in de ontbloting door die Heilige Geest. Dan zet Hij de zondaar op de aarde. Waar zet die Heilige Geest de zondaar op de aarde?

In hun dodelijke vijandschap tegen dat Goddelijke Wezen. Opdat ook alle onschuld ontnomen zal worden, opdat in al de veroordeling vanwege onze consciëntie, - die hier de Onderwijzer komt te stillen, - opdat alle hoop ontnomen zou worden. Die eeuwige Geest wil door de leiding van dat dierbare geloof in de rechtvaardigmaking van God, ons doen zetten op de aarde voor God zoals we werkelijk zijn. Wat een ontblote de maar ook wat een ontgrondend werk! Och, de Heere zal wel zorgen voor degenen die Hij bij aanvang levend gemaakt heeft door de Heilige Geest en dat door het dierbare geloof in die enige Verlosser, Die enige Middelaar die Hij verkoren heeft voor de ganse uitverkoren kerk. Want die kleintjes en die groten allen tezamen zullen komen tot die ene Naam. En och, weet u wat het werk van die Heilige Geest zo dierbaar maakt? Dan komt Hij met die enige troost inleven en in sterven door het geven van de Zoon Zijner eeuwige liefde. En dan komt Hij nooit te vroeg en nooit te laat. Ach, dat moet je ondervonden hebben in je leven, hoor. O mijn medereizigers, om alles te verliezen voor God in je verdoemelijk bestaan, denkende voor eeuwig weg te zinken. O, die rechtvaardigmaking door die Heilige Geest, komt te openbaren wat God gedacht heeft. Dat wordt toch zulk een dierbaar wonder. Dat wordt op zulk een ogenblik in de ziel verklaard. En dat gaat werkelijk alles te boven. Wat gaat de Heilige Geest, als de Werkmeester van dat lieve geloof openbaren? Dat God gedacht heeft aan Zijn genade. Alles van de mens wordt er radicaal buitengesloten. O, die werkingen door dat dierbare geloof in de rechtvaardigmaking voor God, die zet je kaal aan de dijk. Werkelijk, en dat dood in de zonden en in de misdaden, opdat alle mond gestopt wordt. Och, mijn medereizigers, onze mond moet gestopt worden hier op de aarde. Om uit te wonderen dat weergalozes wonder wat God uitgedacht heeft. Met al onze vermetelheid, met al onze arglistigheid worden wij naakt en kaal voor God gezet in de rechtvaardigmaking. Dan wordt onze mond gestopt, zoals we zeiden.

En nu gaat de onderwijzer verder. We zullen er allen kennis aan moeten krijgen in ons leven. En och, dan wordt het zo waar; alleen dat waarachtige wat uit God is. Dat hebben we ook gezegd, dat we op de aarde komen te staan als leugen en bedrog. O, dan kunnen we ons niet meer omkleden, hoor. Mijn medereizigers, als die Heilige Geest als de Werkmeester van dat dierbare geloof in de rechtvaardigmaking voor ons gaat eisen wat wij in der eeuwigheid niet meer kunnen voortbrengen, dan wordt het werkelijkheid in je leven: *vervloekt in je ingaan, vervloekt in je uitgaan, vervloekt in je nederliggen en in je opstaan*. Ach, dat werk, dat Goddelijke werk in het waarnemen van de dood en ook in het leiden door die onmogelijke weg, die geen mensenkind heeft uitgevonden.

Dat komt ook de onderwijzer hier te betuigen. Want ook zegt hij: *De gerechtigheid en heiligheid van Christus die Hij ons schenkt en toerekent, evenals had ik nooit geen zonde gedaan, of gekend. Ja, al had ikzelf al de gehoorzaamheid volbracht*. Dat is van ons niet mogelijk, maar dat wil de Werkmeester van dat heilige en dierbaar geloof oplichten. En wanneer wil Hij dat oplichten? Als ik waarachtig voor God ben, die ik door eigen schuld geworden ben. Och, dan gaat die eeuwige Geest inleiden in het hart dat er nu Een geweest is, en dat van voor de grondlegging der wereld. En door die lieve leiding hier op aarde zal die lieve Heilige Geest in dat dierbaar geloof wel zorgen hoor,

dat je als een wonder op de aarde komt te staan. Want och, als die lieve heilige Geest dat af gaat drukken, weet je wat er dan overschiet op de aarde? Dan schiet er een hoopje vuil over in het stof. Dat gaat uitwonderen door dat onuitsprekelijk geloof. Dan kun je ze horen, hoor: *Dat gaat op mijn ondergang uit; dat gaat op mijn verwoesting uit.* Dat wonderlijke werk, dat onnaspeurlijke werk dat laat zich niet begrijpen, dat laat zich niet verklaren. Want wij kunnen niet op de bodem komen. Maar dat wil de Heilige Geest door dat dierbare geloof in het hart werken. Dan gaat dat niet buiten je gevoel, maar dan wordt het zakelijk in het hart verklaard door de werking van die Heilige Geest. Want de Heere wil alles op zijn plaats brengen. Maar het is zo onnaspeurlijk, geliefden. We kunnen er ook maar kort bij stilstaan. Maar nu wil de Allerhoogste, Die de Heilige Geest gegeven heeft, die wil met eerbied, plaats gaan maken bij de overtuigde zondaar. Hij wil de rechtvaardigmaking die van Boven komt ontdekken aan zulk een zondaar. Och, dat gewaagt toch van zulk een onbegrijpelijke liefde. Och, dan gaan we het zeggen, dan worden wij het gewaar: *Heere, hoe kent Gij mij, daar ik een vreemde ben?* Zo komen ze op de aarde te staan in enkel verwondering, in enkele aanbidding. Want ach, ze zijn zo overtuigd geworden door dat lieve geloof, dat ze de eeuwige dood onderworpen zijn. En ach, dan kan het niet in het Oude testament blijven, hoor. Och mijn medereizigers de noodzakelijkheid ook voor u. Want we zijn niet onderscheiden, hoor, we zijn allemaal alles verloren. En wat gebeurt er dan met het Oude testament, door het geloof? O, dan gaat het voorhangsel in tweeën en dan wil dat lieve, dat zoete, dat onbegrijpelijke, dat zalige Wezen aan zulk een arme tobber, aan zulk een ellendeling tonen de Zoon des Konings. *Alzo liefheeft God de wereld gehad, - Die uitverkoren wereld - dat Hij de Zoon van Zijn eeuwige liefde gegeven heeft.* En als in de leiding van de rechtvaardigmaking die lieve Geest dat af gaat drukken, dan kun je dat niet begrijpen, mijn medereizigers, dat God door Zijn onbegrijpelijke, door Zijn eeuwige liefde en naar Zijn onbegrijpelijke barmhartigheid het Liefste wat Hij had, naar de aarde heeft gezonden.

Dat kun je toch niet begrijpen? Die grote God, Die altijd tot in eeuwigheid op ons moest toornen en schelden; dat kun je niet begrijpen van dat zoete, het zalige Wezen. En dan de Heilige Geest, die dat gaat afdrukken in de ziel. En dat de Deugden Gods zo opgeluisterd moesten worden. Dat is ook zo dierbaar in de rechtvaardigmaking. Wat is dat dan? Dat ze niet meer weten hoe ze nog zalig moeten worden, want alles ligt tegenover elkander. Maar dan dat onbegrijpelijke wat God nu uitgedacht heeft, om die ellendingen te behouden. De Heere verheerlijkt Zichzelf alleen in Zijn eigen werk. O, de mens zelf moet er van tussen.

Mijn medereizigers, als dat gebeuren mag op de aarde, dan ga je werkelijk aanbidden de vrijmacht van wat God uitgedacht heeft. En waardoor? Door die innerlijke barmhartigheden. Maria komt er van te gewagen in haar lofzang. O, ze zullen het gewaar worden. En al ben je dan een vrouw, dan kun je er niet van zwijgen, hoor. Hoor toch, hoe heerlijk die Hanna daarvan mocht gewagen, *van die grote goedertierenheid die de Heere heeft bewezen.* Wat heeft die Koning der koningen, in alles Zijn Vader welbehaaglijk voorgesteld. God heeft Christus voorgesteld hier op de aarde in alle spot en smaad en hoon. Ach, dan heeft ook die Koning der koningen Zichzelf voorgesteld aan de Vader, om Zichzelf Gode welbehaaglijk op te offeren. En dat voor zulke doodschuldigen! Christus is voor hen in de wereld gekomen. O, wat heeft Hij toch willen bukken. O, wat heeft Hij dat toch diep, liefelijk en beminnelijk gedaan. En wat worden ze toch geleid, die ellendingen, in die enige offerande.

En dan zul je het ook weten in de rechtvaardigmakende daad door de Heilige Geest, dan zul je weten waar die Koning der koningen vandaan gekomen is. O geliefden, Hij is uit het binnenste Heiligdom gekomen. O, wanneer zij dan met alles in de veroordeling en in

de ontdekking en in de ontbloting gaan geloven dat God Waarachtig is, en dat in Hem alle weldaden en alle zegeningen alleen maar voort kunnen komen uit die Gegevene van de Vader. En die ware daad van de rechtvaardigmaking door het geloof, die ligt eeuwig vast in dat eniggeldende Offer. In die betalende, in die neerbuigende, in die bukkende Dienaar des Heiligdoms, Die is ingegaan in dat binnenste Heiligdom. Voor wie? Voor degenen die er nooit meer op kunnen rekenen. O, Hij is ingegaan, hij is voorgedaan. O, wat heeft die lieve Koning toch willen bukken.

O volk in ons midden, wij willen niet, wij willen niet buigen. Maar die Koning? Die heeft op het aller-diepste willen bukken. Die heeft op het aller-diepste willen buigen. En tegelijk die uitverkorenen willen leiden en dat door Zijn duurverworven Geest. Want in de welmenende daad van het eniggeldend Offer, heeft God de Vader, in het zien op Jezus, in de dadelijkheid alles gegeven voor die uitverkoren kerk. Maar wij moeten verder, mijn medereizigers,

3. Ten derde de ontvangen weldaad door de rechtvaardigmaking genoten

Och, dat kan alleen maar wezen in de Schoonste aller mensenkinderen. Dat is een verborgenheid, hoe vuil dat ze zijn, ellendig ze zijn, hulpelozere ze zijn. Och, dan ligt er maar een stukje vuil op de aarde, hoor. En die krijgen de grootste vrucht. Dat kun je toch nooit uitvinden, hé? O in Hem, in Hem, zijn al de woorden *ja en amen, Gode tot heerlijkheid!* Wat is die zalige vrucht? Die ligt in Zijn arbeid, en dat in de rechtvaardiging in Hem. En dat is vlekkeloos, want dan zet de Heilige Geest je bij ogenblikken op de aarde, zoals een vogeltje in de lucht. Dan staan ze op aarde alsof ze nooit geen zonde gedaan hebben en die nooit gekend hebben, in de bevrediging van dat enig geldend Offer. O, die lieve Vader, Die heeft Zijn eeuwige toorn uitgeblust op dat enige Offer. O, hoe heeft die lieve Koning gerookt onder die eeuwige toorn! O, wat heeft Hij willen buigen onder de rechtvaardigheid des Vaders, en dat voor een schuldig volk!

Och, mijn medereizigers, in dat werk der zaligheid, daar is geen einde van. Want wat wil dan de Heere betonen in dat eeuwig geldend Offer voor de zonde? Dat Hij de Eerste is en dat Hij de Laatste is. En dat in Hem al de woorden zijn *ja en amen*. O, zijn er zulke zielen in ons midden? Bekommerde zielen in ons midden, Hij heeft dat werk volkomen volbracht, hoor. En nu moet alles ontdekt worden en alles moet in de toepassing gebracht worden. Want o, de Heere wil dat wij het weten. Dat lieve Wezen, kindertjes, jonge mensen, de Heere wil dat wij het weten, hoe ellendig dat wij zijn, hoe jammerlijk dat wij zijn.

En nu zeiden wij, dat eniggeldend Offer voor de zonde komt nooit te vroeg, maar dat komt precies op tijd. O, wat een wonder toch! Dan gaan ze uitwonderen Wie God is. Dan gaan ze door de rechtvaardigmaking, door het geloof het uitwonderen Wie Christus is, als de Gegevene van de Vader, vol van genade en Waarheid. Ach, dan vallen ze zo ellendig als ze zijn, zo naamloos vuil als ze zijn, dan vallen ze er van tussen. En dan gaat dat Goddelijk Wezen, Die Enige, gaat nu voor zulkeen dat werk doen, dat welbehaaglijk is. O, wat een lieve rechtvaardigmaking, die nu van Boven gekomen is. En om daar nu vatbaar en ontvankelijk voor gemaakt te mogen worden. Want dat is een andere taal. Dan zegt een oudvader: *dat is een andere taal als Horebs donder; o Goddelijk genadewonder*. En daar ben je zelf bij, hoor, mijn geliefden. Dat wordt niet hier klaargemaakt, maar het wordt in het hart ondervonden, wat God uitgedacht heeft, en dat van voor de grondlegging der wereld. O, onze tong is veel te kort en we kunnen niet aan woorden komen om dat uit te dragen. O, dat gaat nu alles te boven.

Maar o, daar moeten wij allen wat van weten op weg en reis naar de eeuwigheid. We

kunnen er over praten, maar ach mijn medereiziger, als het bij God vandaan ondervonden wordt, dan wordt het zo anders. Dan krijgen ze zo'n lieve gang; dan worden ze zo aanhankelijk. Dan krijgen ze dat werkelijk in de beoefening. Wat krijgen ze dan in de beoefening? Dan krijgen ze Johannes 14 in de totaliteit in de beoefening. *Het is u nut dat Ik wegga.* Die lieve Koning die leeft nu altijd. Net als Mordechai, voor het ganse volk heeft hij de voorspoed op het oog. O, dat kun je toch niet uitvinden, wat God gegeven heeft, wat God uitgedacht heeft van voor de grondlegging der wereld.

Dan krijgen ze een grote strijd in het leven. Dan worden ze van alles beticht, mijn geliefden. Dan worden ze geworpen in de eeuwige strijd, of het waar is, of het waarachtig is. Want och, dat Goddelijk werk dat wordt in al zijn delen beproefd op de aarde. Óf door de godsdienst, óf door die vuile leugenaar en bedrieger van den beginne. Alles wordt voor dat volk, wat een ogenblikje in de vrijheid heeft mogen staan, in de twijfeling getrokken. En dan zeggen ze: 'zou het wel waar zijn? Zou het wel van God geweest zijn?' En dan gaan ze daarmee naar binnen om weer vlak voor dat lieve Wezen te vallen. Om weer onder die lieve heerschappij te mogen vallen. Want och, die ontaarde duivel uit de hel, die heeft er geen erg in dat hij moet meewerken ten goede. Wat mocht Paulus daarin ook heerlijk verklaren: *alle dingen moeten medewerken ten goede.* Dat moet gebeuren!

O jonge mensen, dat is wat anders dan de wereld hoor, dat is wat anders mijn medereizigers, naar die ontzaglijke eeuwigheid. Want dat gaat mee in je leven. Die eeuwige vastigheid wordt ontdekt door de Werkmeester van dat dierbare geloof, om rechtvaardig te zijn voor God.

Maar ook de 61^e vraag. ***Waarom zegt gij, dat gij alleen door het geloof rechtvaardig zijt?***

En dan is het antwoord: *Niet dat ik vanwege de waardigheid mijns geloofs aangenaam ben, maar daarom, dat alleen de genoegdoening, de gerechtigheid en de heiligheid van Christus, mijn gerechtigheid voor God is. En dat ik die niet anders dan alleen door het geloof aannemen en mij toe-eigenen kan.*

Och mijn medereizigers, nog kort. Dan staan ze hier op de aarde, net als de moeder des Heeren. Dat geheim kon Maria niet uitvinden. Wat zei toen Maria tot Gabriël? *Hoe zal dat kunnen?* Dat ligt nu in je: *hoe zal dat nu wezen?* En dan heeft Gabriël dat ontdekt aan Maria. *De kracht des Allerhoogsten zal over u komen en daarom ook, dat Heilige, dat zal uit u geboren worden.* Die Koning der koningen, Die moet geboren worden, opdat alle mond gestopt zal worden. O, in die aanbiddelijke Raad, in de rechtvaardiging van dat dierbare geloof, sluit de Heere alles in, hoor. En dan sluit de Heere van de zonde alles uit. Want in Hem en door Hem zijn alle dingen, Gode tot heerlijkheid.

En o, is dan de Heere, is Hij dan niet geboren uit een maagd? Ach, wees nu eens eerlijk, mijn medereizigers, in den Heere Zijn alle dingen *ja en amen, God de tot heerlijkheid en tot een liefelijke reuk.* Die Koning der koningen moet geboren worden. En dat geloof gaat niet redeneren. Wat zegt dan Maria? Ken je daar wat van, mijn medereizigers? Wat zegt dan Maria in de volkomen rechtvaardigmaking van het geloof? Weet je wat ze zegt? *Ziet, de dienstmaagd des Heeren, mij geschiedde naar Uw woord.*

O mijn medereizigers, dit is de volle overgave van hetgeen wat God gesproken heeft in de belofte, dat de Heere alles zou vervullen, door dat dierbare geloof. Wat is dat toch een wonderlijk geloof. Het is ook een dierbaar geloof. Maar het is ook een dierbaar geloof dat we nog kunnen geloven, als God dat doet en als God het geeft. Dan gaan wij geloven al wat waarachtig is. Dan zijn al de woorden van den Heere, *ja en amen, Gode tot heerlijkheid en tot een liefelijke reuk.* Wat heeft de dichter daar heerlijk van gezongen, wat wij even zullen doen, uit Psalm 130, het 2^e en het 3^e vers.

Toepassing.

Verwachten wij Hem nu, mijn medereizigers naar die ontzaggelijke eeuwigheid? We hebben gezegd in alle korthed en eenvoudigheid wat ons te wachten staat buiten dat waarachtige en dat dierbare geloof. Och, daar buiten kunnen wij alles geloven. Er zijn zoveel geloven der spinnenkoppen, op de aarde. Maar weet je wat nu die lieve Heilige Geest in je leven gaat doen? Die ga je terugbrengen, waar God begonnen is. Die gaat nu van stap tot stap leiden wat de Heere in je leven gedaan heeft. En dan maakte de Heere alle dingen weer nieuw door de leiding van die lieve Heilige Geest.

Och kinderen, dat je nog mocht vragen, jonge mensen, om die lieve leiding. De Heere is vrij in het geven. Vaders en moeders, dat is nodig om de Heere in alles te benodigen, maar ook de Heere vrij te laten. Want de ontblotende, ontdekkende, maar ook de totale verantwoording die komt in dit avonduurtje tot ons allemaal. Niemand wordt er uitgesloten. Daar worden wij uitwendig allemaal ingesloten. En wat leert dat ons nu? Dat God Waarachtig is. Dat Hij een Handhaver is van Zijn gerechtigheid. En dat zal Hij doen blijken, hoor. O, dat het in ons leven zal mogen blijken. Want de Heere doet nooit zo: nee, dat doet de Heere niet. Want in Hem, in Hem zijn al de woorden *ja en amen, Gode tot heerlijkheid*. En om nu in die ware nood te mogen komen. Dan gaan we God lastigvallen, dan kan niemand ons meer helpen.

Kinderen, jonge mensen, dan kan alleen dat lieve Wezen ons maar helpen. Och, dat de Heere het nog mocht geven uit genade.

En zo hebben wij op deze dag onze verantwoordelijkheid gehoord. Och, mijn medereizigers, valt die God nog te voet. Het is zulk een lief Wezen. Het is zulk een onbegrijpelijk Wezen. Dat is waar. Maar als God het in je leven doet, dan kom je als een wonder op de aarde te staan. Ja, en waarin bestaat dat wonder? *Het zijn de goedertierenheden des Heeren, dat ik niet vernield ben.*

Arm volk des Heeren dat op de aarde van een meevaller moet gaan leven. O, dat de Heere in uw weg, u mocht leiden door het lieve geloof. Velen spreken over geloof. Maar wat is het ware, het zaligmakende geloof? Och, dat wordt zo helder voor die lieve Rechter. Dat lieve geloof zal wel zorgen, dat wij al onze eigen rechten die wij in het leven hebben, verloren zijn. En dat het zoete, het zalige Wezen alle rechten heeft.

O, mijn medereizigers, dat Hij ons nog voorbij mocht gaan! Mocht dat eens op het hart gebonden worden, uit genade. De Heere zegene Zijn woord, om Zijns Verbonds wil. Amen.

Dankgebed

O Heere, wie is er aan U gelijk? Heere, wilt U dat volk nog onderwijzen en wilt U dit volk nog genadiglijk bewaren wonder dat eenvoudige, dat dierbare geloof. Om dat het alles waarachtig is wat U in Uw woord gegeven hebt. En och dat is toch overvloedig.

En dan hebben we hier mogen wezen, Heere, en dat in de dierbaarheid van Uw lieve hulp. Met zielsgenoegen hebben we hier nog mogen wezen. Wilt U onze kinderen gedenken, Heere. Ze gaan naar de scholen. Wilt U ze bewaren in onderdanigheid. O God, wil het personeel nog gedenken en nog sterken. En wil de jonge mensen in de loopbaan, Heere, noch helpen. De vaders en de moeders overschaduwden. De vaders in de beroepen en de moeders in de tenten. De ouden van dagen in hun eenzaamheid. Och, alles wacht op U, lieve Ontfermer. Omdat U gedachtig zijt aan Uw genade.

Heere, wilt U de dorpelwachter nog zegenen. De organisten nog schenken die liefdetonen uit het eeuwig welbehagen. Wij smeken het van U.

Heb hartelijk dank voor Uw lieve hulp. Ga met ons een ieder in het zijne. Bewaar ons nog. En och, zou U het lieve woord willen brengen in de gangen van onze harten en gedachten en dat om Uws Zelfs wil. Uit loutere genade. Amen.

Zingen wij nog van Psalm 105 en daarvan het 24^e vers.

Gaat thans heen en in vrede.

***O Vader, dat Uw liefde ons blijk.
O Zoon, maak ons Uw beeld gelijk.
O Geest, zendt Uwen troost ons neer.
Drie-enig God, U zij de lof, de prijs en de eer.
Amen.***

Oefening over 1 Johannes 4: 14

gehouden te Rouveen, zondag 5 september 2010

Wij wensen deze dienst aan te vangen door met elkander te zingen van Psalm 66 en daarvan het 3^e zangvers.

Er is verzocht om te lezen 1 Johannes 4. Maar vooraf de heilige Wet des Heeren.

Onze hulp en onze enige verwachting die staat in de Naam des Heeren, Die hemel en aarde gemaakt heeft. Die trouwe houdt en Die eeuwig leeft en Die nooit zal laten varen het werk Zijner handen. Amen.

GEBED

Mijn geliefden.

We hebben de aanvang van dit vierde hoofdstuk van de apostel Johannes. En dan weten wij dat Johannes ook wel genoemd wordt: *de apostel der liefde*. Och, wat had hij toch een dierbare omgang met de Schoonste aller mensenkinderen. Dat kunnen wij voelen en ook gewaarworden in dat dierbaar hoofdstuk, hoe dat de uitgangen die Johannes gekregen had, niet van zichzelf waren. Maar hoe dat hij bij aanvang, maar ook bij voortgang krachtdadig en om onwederstandelijk geroepen is. Dat hij zijn vader Zebedéüs heeft verlaten, en zijn vorige arbeid, en dat hij door de liefde in Christus, geleid werd door die onnaspeurlijke Geest, om het dierbare werk te verkondigen, de deugden Desgenen die Hem geroepen had.

Daarom heeft hier Johannes in dat 4e hoofdstuk gezegd: *Geliefden, geloof niet een iegelijken geest, maar beproeft de geesten of zij uit God zijn*. Want die waarachtige Geest, de Goddelijke Geest, de Werkmeester van het dierbaar geloof, kan dat alleen maar door de liefde gewerkt.

Maar dan is Johannes ook op de aarde nedergezet, mijn geliefden. En dan is al het volk van de Heere op de aarde neder gezet, als liefdeloos, harteloos en goddeloos. En ach, dan hebben ze door de beleving en ook door de hartelijke werking van die lieve Goddelijke Geest allemaal dezelfde beleving hier op de aarde. Het is allemaal eigen schuld! Wat een wonder toch! Oh kinderen, o jonge mensen, om zó op de aarde gezet te worden.

Dan getuigt hier Johannes: *geliefden, geloof niet een iegelijken geest*. Want die ware Geest, Die Goddelijke Geest, Die van de Vader en van de Zoon uitgaat, jonge mensen, die kan ons alleen maar leren dat ik verdoemelijke lig voor God. O, dan worden we werkelijk getroffen en verslagen. Die Goddelijke Geest leidt ons in het nare verderf, waar ik voor gekozen heb. Die Heilige Geest, Die Goddelijke Geest die leidt ons in onze totale verlorenheid. Och, wat is dat een weldaad. Och, jonge mensen, dan zul je zeggen: kun je ons dat nu ga gunnen? O ja, van harte; van ganser hart zou ik u dat gunnen, kinderen. Om zo op de aarde gezet te worden. Dan kun je zeggen in deze tijd, ja ook in deze gruwelijke tijd, dat we in de zonde onder gaan, als wij daar niet aan ontdekt worden, kinderen. Dan zal ons de zonde verwoesten. Dan zal de zonde ons werkelijk verdoemen, in het openbaar; en dan onder het eeuwig Evangelie te leven. Dat is toch wat, kinderen, jonge mensen. Als wij de zonde niet loslaten dan zal de zonde ons verwoesten, vanwege dat Godonterende karakter, door dat zielsverwoestende karakter van de zonde. En ook door het tergen van God. Ach, daarom kinderen, doe toch je

Schepper niet langer tergen. Jonge mensen, terg toch die lieve Schepper niet.

We aanschouwen allemaal, als wij het licht nog in onze ogen mogen hebben, dan mogen wij in dit morgenuurtje *onder de middelen der genade*, het allen nog aanschouwen, de lieflijkheden van het firmament. Of hebben we daar geen oogje meer voor? Hoe dat de Heere het firmament nog uitspreidt voor ons ellendelingen. O, wie zijn wij toch geworden! Ellendig, jammerlijk; hoe blind zijn wij toch geworden want allen aanschouwen wij nog het Goddelijke werk in het natuurlijke. Dat komt ons allemaal nog toe te spreken: *Ik heb geen lust aan uw dood en ondergang*. Och, dan wil dat liever Wezen ons nog de adem, het leven en alle dingen geven. En nu zal dat aanbiddelijke Wezen, geliefden, dat eeuwige, reine Wezen, nooit veranderen, hoor. En als wij moeten blijven die wij zijn, och, wat zal dat slecht aflopen, hoor. Vaders en moeders, o, het zal toch wat wezen om onder de verkondiging van het eeuwig Evangelie, in de volle vijandigheid tegen dat lieve Wezen op te staan in onze handel en wandel. Och, van ons eigen zullen we dat nooit erkennen. Want ach, mijn medereizigers naar de eeuwigheid, dan kunnen we het rondom ons aanschouwen wat de zonde openbaart. En wat een bronwel van de zonde er is in deze tegenwoordige tijd.

En nog komt dat lieve Wezen tot ons allemaal. En dan zegt de Heere, door de verkondiging van het eeuwig Evangelie, tot ons allemaal: *Ik raad u*. Dat is een lieve raad van het aanbiddelijk Wezen. En wat zijn wij? Allemaal ellendigste schepselen geworden. Want we kunnen nergens meer aan beantwoorden, hoor lieve jeugd. Och lieve jeugd, waar leven wij nu? Wat ligt nu in ons hart op dit ogenblik? Midden in de wereld, en midden in de ongerechtigheid. En toch, die aanbiddelijke Majesteit komt ons ook nog in dit morgenuurtje op het hoogste te betuigen, ons allemaal, zonder iemand uit te sluiten: “Wendt u naar Mij toe en wordt behouden, o alle gij einden der aarde; want Ik ben God en niemand meer!”

Die lieve Schepper verandert nooit, hoor. Daarom mag er ook nog een volk wezen. O, dan sta je toch zo verwonderd op de aarde, dat er in ons arm Nederlandje, omdat God het wil, mag er nog een arme Kerk, mag er nog een arm volk wezen. En o, dat laat dat lieve Wezen ondanks alles. Want we liggen schandelijk in ons Nederlandje; ja hoe liggen wij er voor? Och, *die God verlaat heeft smart op smart te vrezen*.

Waar is dat Volk nu? Is dat nu werkelijk ook nog opgekomen in dit morgenuurtje? Wij hebben smart op smart te vrezen. Dat zegt Hij niet uit zwaarigheid hoor kindertjes, jonge mensen. Als God ons dat geeft in de verklaring van Zijn onuitsprekelijk, van Zijn Goddelijke liefde, dan is dat geen zwaarigheid, hoor. Want dan gaan ze door de liefde Gods, dan gaan ze werkelijk in het stof, hoor. Niet omdat het zo moet, maar omdat God het zo waardig is. O, om zo verbroken te mogen worden. Ach, zou God Zich nog mogen keren tot ons arm nageslacht; tot ons arm Nederlandje?

Wij hadden gedacht om in dit morgenuur daar een ogenblikje bij stil te staan. Wat u voorgelezen is uit 1 Johannes 4 en daarvan het 14e versje. Wij willen een ogenblikje samen gadeslaan dat woord van de zendbrief van Johannes, de eerste zendbrief en daarvan het 4^e hoofdstuk, het 14e vers, waar Gods woord aldus luidt:

En wij hebben het aanschouwd en getuigen, dat de Vader Zijn Zoon gezonden heeft tot een Zaligmaker der wereld. Tot dusver.

Wij willen samen nog een ogenblikje stilstaan bij de

1. En dan ten eerste, Gods Grondslag gelegd.
2. Ten tweede, de Zaligmaker der wereld gegeven.
3. En dan ten derde, blijven in God door de liefde.

Wij willen samen een ogenblikje stilstaan bij *de Zoon, Die met de Vader God is*.

- En eerste, Gods grondslag gelegd.
- Ten tweede, de Zaligmaker der wereld gegeven.
- En ten derde, blijvende in God door de liefde.

Om door Gods leiding, u in het luisteren en wij in het spreken geleid te mogen worden; om nog met een kort woordje van toepassing te besluiten.

Maar zingen wij samen eerst van Psalm 34 en daarvan het 6^e en het 9^e vers.

1.

2. Ten eerste, Gods Grondslag gelegd.

Dan horen wij hier in de tekst, mijn geliefden, de apostel der liefde zeggen: *en wij hebben het aanschouwd en wij getuigen dat de Vader de Eniggeboren, van Zijn eeuwig welbehagen, overgegeven heeft en het aangenomen heeft*. Maar dan moeten we ook eerst aanmerken, dat de Opperste Wijsheid, God boven alles te prijzen, Die heeft in de eeuwigheid die eeuwige Grondslag gelegd voor de ganse uitverkoren Kerk. En wat heeft de Heere daarin gelegd? Dat zij zullen komen! O, die moeten komen, want die eeuwige Grondslag heeft de Heere gelegd op de saffieren grond van Zijn eeuwig welbehagen. O, dat Goddelijke welbehagen! Het ganse Woord gewaagd van dat eeuwig welbehagen. En al de profeten hebben daarvan in de profetieën gewaagd. En al de profeten zijn als een kaarsje uitgegaan. Want God is waarachtig in alles wat Hij doet. Die enige vastheid ligt buiten de Kerke Gods. Die ligt gelukkig eeuwig vast in dat zoete, dat zalig en aanbeddelyk Wezen.

En als dat nu werkelijkheid gaat worden voor zulke ellendigen, zoals Johannes de apostel der liefde ervan mocht getuigen, dan is die liefde nu nooit verminderd. O mijn geliefden, in de onnaspeurlijke rijkdom van die eeuwige liefde, heeft God dat verordineerd in de nooit begonnen eeuwigheid. O wat een Evangelie! Dan is nu werkelijk al het onze er buiten. O arm volk, als dát u het eens mag gebeuren! Met het buitensluiten van zulk een ellendige, van zulk een verloren schepseltje; dat heeft God nu gelegd. En dat als de Opperste wijsheid, en dat in de eeuwigheid. O, dat lieve Wezen, heeft dat voor die arme Kerk gedaan.

O jonge mensen, gedenk de grote Schepper in Wiens handen wij straks allemaal zullen vallen! Want jonge mensen, er is een volk op aarde die mogen in het heden der genade in die milde, Goddelijke handen vallen.

O die grondslag heeft God gelegd, en dat wel als de Opperste Wijsheid; die enige grondslag. En och, nu heeft de Heere door dat eeuwige welbehagen het ook willen openbaren. En dat niet alleen, maar dat we het eeuwig Evangelie ook nog mogen bezitten. En nu heeft de Heere door Zijn gerechtigheid, waarin de heilige engelen zich kwamen te verwonderen dat eeuwig beleid van God gegeven. Och, wat stonden de engelen dan in verwondering. Dan moest Mozes de tabernakel maken en dat naar het voorbeeld wat God getoond had op de berg. En dan stonden bij het verzoendeksel de heilige engelen met hun aangezichten daarnaar, om te zien hoe dat nu mogelijk was, dat het vlekkeloze, het heerlijke, het aanbeddelyke Wezen, voor Wie de troongeesten hun aangezichten komen te bedekken, dat God Zich nu nog kan inlaten met ellendig stof en as. Dat zo steil en moedwillig van Hem afgevallen was. O, dan stonden daar die heiliging serafijnen, jeugd en jonge mensen, verwonderd dat het Verzoendeksel gesloten was. En dat ze niet konden begrijpen, en dat ze niet konden bevatten hoe dat het heilige, het aanbeddelyke Wezen met zulke ellendige en verdoemelijke schepselen nog weer in

vrede zou komen. Och, dat heilgeheim komt hier de Heere in deze tekstwoorden door middel van Johannes te openbaren. *Wij hebben het aanschouwd...*

Hebben het de mensen dan ook aanschouwd? Wat heeft bijvoorbeeld Abraham dat mogen aanschouwen, toen hij bij die slachtoffers in slaap gevallen was en toen dat ware Licht, van God gegeven, tussen die stukken doorging. God is door Zijn kerk heengegaan. O, dat aanbiddelijke Wezen, Wiens Naam te prijzen is tot in der eeuwigheid. Dat weten wij, Hij heeft van eeuwigheid verkoren en verworpen. Ach, wat kon Jacob eraan doen dat hij verkoren was? En wat kon Ezau eraan doen dat hij verworpen was? Hij heeft een plaats des berouws met tranen gezocht.

O mijn medereizigers, gevoelt ge nu het ontzaggelijke gewicht van een mensenkind zijn? Gevoeld ge nu jonge mensen, dat we in het gewicht van de tijd reizende zijn naar de ontzaggelijke eeuwigheid? En daar zal nu alles geopenbaard worden.

Maar nu lezen wij hier, en dat is onze eerste gedachte, dat God de Grondslag gelegd heeft van die ganse uitverkoren kerk. En die de Heere in Zijn hart uitverkoren heeft, die zijn er nu nooit uitgevallen. Want o, dat eeuwige wonder, om daar als een mensenkind een onderwerp voor gemaakt te mogen worden. Als God dat gaat bewijzen door Zijn eeuwige liefde, in het heden der genade, dan gaat de Heere de zondaar niet alleen overbuigen, maar gaat Hij ook de zondaar overtuigen dat hij dat Licht gegeven heeft in het eeuwig Evangelie. Dat mogen wij allemaal nog hebben in deze tegenwoordige tijd. Dat eeuwig Evangelie heeft God gegeven. En wat wordt daar nu in verklaard, in dat eeuwig Woord des Heeren? Dat een mens op het diepst vernederd en God op het luisterrijkst verhoogd wordt.

En nu heeft de Heere aan ons arme Nederlandse dat eeuwig woord gegeven. Dat ligt hier nu. O, jonge mensen, dit is het woord des levens, hoor. Dit is het woord des levens wat ons wijs kan maken tot zaligheid. Hier staat alles in, jonge mensen. Hier staat alles in, ook voor deze tijd. Echt hoor. Bij de Heere is er een weg tot het leven, om God te kennen en ons hart over te geven om in de onderwijzing van het eeuwig Evangelie te mogen weten welke de welbehaaglijke wille Gods zij. Och jonge mensen, lees je al die rommel, die ons wel opmaken en ons hart wel treffen kan in de oefening van de zonde en van de ongerechtigheid? Maar dit is het waarachtige Woord, dat ons wil leiden door dit moeitevolle leven. Want o kinderen, jonge mensen, vaders en moeders, wij kunnen zo niet door dit leven, als we staan voor eigen rekening. We staan zo op weg en reis door deze ontzaggelijke tijd. En dan voor eigen rekening? Dan kunnen we nooit beantwoorden vanwege onze diepe zondeval aan de eis des Heeren. Want och, we zeiden zo-even, de Heere had Jakob verkoren en Ezau had Hij verworpen. Maar wat openbaart zich daarin? De eeuwige liefde Gods, die alle verstand te boven gaat.

En we hebben het al gezegd, in de tekst staat: *wij hebben het aanschouwd en getuigen dat nu de Eniggeboren, uit de schoot des Vaders gekomen is*. Dan heeft God eerst Zijn woord gegeven. En dat getuigen al de toezeggingen van Zijn wijze, van Zijn onbegrijpelijke, van Zijn eeuwige liefde, waarin Hij Zichzelf verklaard als de Opperste Wijsheid. O dan kan het niet anders of ons hart moet overtuigd worden van de zonde, van gerechtigheid en waarheid, als de eeuwige Liefde zich komt te openbaren in zulk een hart. Dan worden wij alleen voor God, wie we zijn. O, als die onuitsprekelijke, die onbegrijpelijke, die eeuwige liefde Gods zich gaat verklaren in het hart, dan wordt het werkelijkheid. Dan wordt het eerst alles eigen schuld. Dan draag ik dat beeld van mijn Schepper niet meer.

Wat zal het toch een wonder wezen, arm volk des Heeren, als dat nog eens gebeuren mocht, ook in deze tegenwoordige tijd. Alles gaat naar de top. De zonde en de ongerechtigheid, alles moet uitgeleefd worden. Wat zal het dan toch een eeuwig wonder wezen, als God nog aan ons zou willen gedenken. O, dat God nog aan ons arme hoopje

Nederland wilde gedenken. Want wij onderscheiden onszelf ook niet. Wij zijn allemaal meegegaan met die geest, met die boze geest. En ach, we zijn zo ellendig geworden, want ons hart kan anders niet opgeven. Ach, dan moeten we de zonde doen, dan moeten we de zonde uitvoeren.

Ach lieve jeugd in ons midden, wat zou ik het u toch hartelijk gunnen, om verloren en een verslagen te mogen worden door die Geest der uitbranding. Om voor God te worden wie wij werkelijk zijn. Ach, dat zijn wij zo maar niet, hoor. Och, mijn medereizigers, dan is het gebeurd, hoor, als die eeuwige Geest ons hart overtuigt van de zonde, van gerechtigheid en oordeel. Dan kunnen wij ons niet meer ophouden, hoor. O, dan gaan we als de walgelijkste over de aarde. Dan wordt het zulk een eeuwig wonder dat een ander mens ons nog goeiendag zegt. Werkelijk. Want, dát moet ik voor God worden, door die onbegrijpelijke, door die onnaspeurlijke liefde die God uit heeft willen drukken in die eeuwige Zaligmaker der wereld.

3. Ten tweede, de Zaligmaker der wereld gegeven.

Dat is ten tweede. Want dan lezen wij zo: *dat de Vader Zijn Zoon gezonden heeft in de wereld*. Och, wat heeft dat lieve Wezen toch bewogen? Och, wij schieten in alles te kort om in woorden uit te drukken wie God is. Dat gaat werkelijk alles te boven. Want och, het is zulk een aanbeddelyk, zulk een heerlijk, het is zulk een beminnelijk Wezen. Dat laat God alleen maar verklaren door die onbegrijpelijke liefde.

Mijn medereizigers, een voorbeeld. Wij, die dood liggen in zonden en in de misdaden; maar nu komt dat lieve Wezen ook in dit morgenuur van deze heilige rust- en sabbatdag, nog in de openbaring van Zijn eeuwige liefde, om ons te overtuigen en ons op de plaats wil brengen. En o mijn medereizigers, onze snoodheid en een goddeloze ondankbaarheid openbaart zich om onszelf in het leven te handhaven. Och jonge mensen, we moeten onszelf handhaven om de zonde uit te leven in haar God ontierendheid, tegen licht beter weten in. Want denk er om, dat wij een kostelijke belijdenis hebben, hoor. Och, dat eeuwige Wezen heeft in Zijn onuitsprekelijke liefde, - het is geen bekering, dat zeggen we niet - maar nu worden wij nog onderscheiden in ons 'noodkerkverband', om die kostelijke waarheid van God nog te mogen krijgen. Och jonge mensen, gaat er toch niet tegen in! Wat voor vader en moeder de zonde is, dat is voor ons ook zonde. Wat voor vader en moeder ongerechtigheid is, dat is ook voor ons ongerechtigheid. Moeten we dan alles uitwerken, moeten we dan alles uitrichten tegen dat zalige en aanbeddelyke Wezen, tegen de waarheid en tegen de eenvoudigheid van het eeuwige woord dat God gegeven heeft tot een regel des levens? Moeten dan onze uitgangen de hel vasthouden? Moeten dan onze uitgangen getuigen: *wijk maar van ons, want aan de kennis Uwer wegen heb ik geen lust?* Jonge mensen, kinderen, dat mag zo niet blijven. Want het zal slecht aflopen, hoor. Enkel al omdat het lieve Wezen ons gegeven heeft de eeuwige vastheid van dat eeuwig Evangelie. Ach, waar moeten we dan toch blijven, en dat met een ware belijdenis? Is dat nu een dwang? Is dat nu een dwang in ons leven, jonge mensen, om tegen God altijd in te gaan? Och, wat is het dan toch nodig dat hier die wortel aller ongerechtigheid blootgelegd wordt.

En dat is nu het werk van die Goddelijke Geest. En dat wil Hij ook in deze tegenwoordige tijd doen. Want wat zeiden we? Dat het eeuwige Wezen Zijn Zoon heeft gegeven. En dan moet ge eens denken aan onze geschiedenis mensen, hoe dat onze vaders gered zijn van onder het juk van Rome en dat God getuigenis gegeven heeft in ons arm Nederland, bij onze arme vaders. Hoe dat God de Reformatie gegeven heeft, hoe dat Hij zonneklaar heeft willen openbaren in het eeuwig Evangelie het Woord dat ons zalig kan maken; dat ons kan leiden en dat ons kan leren. En waar zijn we daar nu

mee gebleven? Als het licht in ons aangezicht.

En dan zegt ook hier de apostel en horen we hem zeggen, *dat de Vader Zijn Zoon gezondend heeft*. O, mijn medereizigers, het Dierbaarste, het Beminnelijkste wat Hij had, heeft dat zoete en zalige Wezen naar de aarde gezondend. Hij had niet meer om te geven. Alles heeft Hij gegeven. En dat zal nu zijn ook in onze dagen, al de onschuld benemen. Zou dat nu wezen, opdat onze mond gestopt zal worden? Want als wij doorgaan in de verharding, dan gaat God ook door, hoor. Ach, dan zal het toch wat wezen kindertjes, jonge mensen, vaders en moeders, als we onder die eeuwige waarheid, onder die zoete belijdenis gesteld zullen worden als een bespotting. Dacht je dan dat God achterwege zal blijven? Wat een ernst, maar ook wat een aandrang als we verloren zullen gaan onder dat eeuwige woord van God. Dan zal God lachen hoor, als onze vreze komen zal. Dan zullen er twee wezen die met ons zullen spotten. O mijn medereizigers, acht het toch niet klein om op te mogen gaan onder dat eeuwig Evangelie. Maar o, als we verloren zullen gaan, o jonge mensen, kinderen, dan zullen er twee wezen die ons zullen bespotten, hoor. En dat zal die ellendige verwoester wezen; en dan zal hij zeggen: waarom heb je mij geloofd, waarom heb je zelf uitgeleefd in de wereld? Waarom heb je alles aan je lijf getrokken waarvan je wist dat het niet mocht? Dan zullen er twee wezen, hoor, die met ons zullen spotten. Dan zal ook dat soevereine, dat aanbiddelijke Wezen, lachen in ons verderf. O wat een aandrang dan ook in dit morgenuurtje! Daarom, laat u toch met God verzoenen. Ach, valt dat lieve, dat zalige Wezen nog te voet. Want door alles heen heeft de Heere beloofd door profeten en door al de evangelisten en ten laatste heeft Hij volkomen vervuld wat ook Johannes de apostel der liefde, hier komt te betuigen, *dat de Vader Zijn Zoon gezondend heeft tot een Zaligmaker der wereld*.

Dat is toch wat hé! Alles heeft die lieve Schepper gegeven. Het Allergrootste wat Hij had heeft Hij overgegeven. En dat door die onuitsprekelijke liefde Gods, die alle verstand te boven gaat.

En och, daar onvatbaar voor gebleven te zijn, dat zal toch wat uitmaken, mijn medereizigers. Dat dit nooit ons hart getroffen zal hebben! Dan zegt de apostel over het onderzoek, *onderzoekt uzelfen of gij uit God zijt*. O, dat zal toch wat wezen, mijn medereiziger, dat die eeuwige Goddelijke liefde nooit mijn hart getroffen heeft. Dat zal toch wat wezen, om zo geopenbaard te worden in de dag der dagen. En ach, hoe kunnen we voor God bestaan. Gaan Gods oordelen alreeds niet over de wereld? Ook in die ernstige ziekte die ons volk komt te treffen? Och, je bent toch zo bang, wees toch eens eerlijk, als je naar de onderzoekende arts moet. Wees nu eens eerlijk. Want och, denkt u dat wij dat kunnen ontglippen?

Och, mijn medereizigers, wat leven we dan in een wereld die vervuld is met wrevel. Wij hebben God de Springader, dat aanbiddelijke Wezen hebben wij verlaten. En ach, je moet maar nooit denken hoor, lieve jeugd, en kinderen, vaders en moeders, dat ons hart dat ooit zal bekennen. Hoe waar is dat eeuwige Woord van God dat ons wijs kan maken tot zaligheid, maar dat ook openbaart die enige grondslag die God in Sion gelegd heeft. En dat kan een mens nu nooit bewegen. O, wat zijn we toch van de top van eer neergestort in enkel verwoesting. Och, we kunnen nergens meer aan beantwoorden.

En nu laat de Heere, omdat God zo goed is, dat Woord nog verkondigen in ons arm Nederlandje. Want onze Nederland heeft er alles aan gedaan, met onze daden en met onze woorden, op het hoogste betuigd tegen de Heere: *Wijk maar van ons. Wijk maar van ons want wij hebben geen lust aan de kennis Uwer wegen*. En daar tegenover nog te verkondigen in zulk een tijd, die heilige roeping van het eeuwig Evangelie, dat God naar Zijn onuitsprekelijke genade nog komt te bewijzen en komt te roepen: *Wendt u toch maar Mij toe*.

Kindertjes, vraagt toch aan dat lieve Wezen, of Hij je nu zulk een hart wil geven. Wij hebben dat niet meer hoor, jonge mensen. Wij hebben maar een hart dat wil de wereld in, dat wil zich in de ongerechtigheid uitleven. Dan zul je zeggen, dan heb je toch wel lage gedachten van ons. O, Gods woord zegt het ons: *dood in de zonden en dood in de misdaden; vervreemd van God en van de verbonden der beloften; en zonder God in de wereld.* Zo lezen wij, kinderen, jonge mensen. We willen nooit meer van God weten. We willen nooit meer naar God vragen, we willen nooit meer onder God vallen. Maar dan wil dat eeuwig Wezen door Zijn onuitsprekelijke liefde, wat wij ook genoemd hebben in onze derde gedachte, *het blijven in God.*

4. En dan ten derde, blijven in God door de liefde.

Mijn geliefden, dat zal nu enkel Goddelijke liefde wezen. O arm volk des Heeren, om nu zo weer aan de grond gebracht te mogen worden door die onuitsprekelijke liefde Gods, om de grootste, om de vuilste, om de slechtste voor God te mogen worden. Och, dan ga je God uitwonderen, hoor. O, dat ons landje nog niet verzonken is in de Noordzee, dan ga je werkelijk God uitwonderen, dat je nog niet vernield bent. O, dan wordt er ook een aan drijven geboren voor onze jonge mensen, voor je kinderen. Dan zeg je: *'O Heere, bekeer ze toch; trek ze toch.'* Om bijtijds voor God te mogen worden die we geworden zijn. Want ach, het zal toch enkel eigen schuld wezen hoor, kindertjes, jonge mensen, als we die liefde Gods niet krijgen in het hart ingestort. Dan zal het enkel eigen schuld wezen, hoor. Want de Heere heeft Alles gegeven, wat Hij had. En och, dan zal het toch wat wezen hoor, als ik me mezelf gebleven ben. O jongens en meisjes, onder de verkondiging van dat eeuwig Evangelie, dan zal het toch wat wezen: ik ben mezelf gebleven. Dan zal dat toch wat uitmaken.

Maar nu zal het ook wat uitmaken voor dat arme en dat verloren volk, die er uit genade buiten gezet zijn. Om uit genade, om uit enkele genade een kruimeltje van die Goddelijke liefde te mogen krijgen. Dan horen we Asaf, hoe hij aanschouwt de voortgang van de wereld, van de goddelozen van de wereld. En dan moest Asaf de waarheid zeggen: *'mijn bestraffingen zijn er elke morgen.'* Asaf werd zulk een ongelukkige man. Die kreeg nu iedere morgen de politie aan de deur. Maar toen is hij ingeleid, uit zichzelf. En wat horen we dan Asaf gewagen? *Heere, ik ben een groot beest voor U.* Och, dan geeft die eeuwige liefde een vrede. En dan mocht hij evenals Johannes er in delen.

Och mijn medereizigers, Die weg is er nog. We kunnen nog met God verzoend worden. We kunnen nog met dat heerlijke, dat aanbiddeijke Wezen verenigd worden. We kunnen nog verenigd worden bij aanvang met dat Goddelijk Beeld. Daarom heeft Hij Zijn eeuwige liefde willen openbaren. Dat kunnen wij nooit verantwoorden, want het is geen vanzelfsheid, hoor mijn geliefden. Dat we in ons arm vaderlandje nog mogen verkeren onder die vrije bediening van het eeuwig Evangelie. Och, haast en spoed u nog om uws levenswil. Want dacht je dat de Heere, Die Zijn onuitsprekelijke liefde heeft bewezen aan Zijn arme Kerk, vanuit die eeuwige vastigheid in de nooit begonnen eeuwigheid, dacht je dat Hij Nederland zal sparen in het straffen, in het bezoeken van de zonde? Dacht je dat Hij Nederlandje zal sparen? Wat aanschouwen wij in het buitenland? De mensen worden verzwoegen door het water. En och, daar weten we alles van hoor. Want we hebben dat nog net ondervonden met de Ramp van 1953. Hoe over het getij nóg een ander getij kwam en hoe als het ware de dijken bedolven werden onder het water. En dat er mensen spiernaakt stonden op een stukje dijk.

O mijn medereizigers, wat zei onze koningin toen het grote Deltaplan klaar was? *'Nu kan dat ons niet meer gebeuren.'* Och, toen hebben we gedacht: *'mens, mens, mens; wie*

kan Zijn hoog besluit ooit keren?' O, wat zijn we toch ellendige schepsels om paal en perk te stellen. En och, nu leven wij onder alles besloten, hoor; door de vreselijkheid van onze zondeval. Daarom ook, verhardt uwe harten niet, maar laat u leiden door die eeuwige liefde, die onuitsprekelijke liefde, die alle verstand te boven gaat.

Laten wij er even van zingen; en dat zal wezen uit Psalm 25. Psalm 25 het 4^e en het 5^e vers.

Toepassing.

O geliefden, nu staat daar die grote God nog, Die in de openbaring ons in dit morgenuurtje op het hoogst komt te betuigen dat nu alleen in Hem het leven is. Och, we geloven alles, maar nooit meer onze lieve Schepper. Wij hebben de Schepper, de Formerder op Zijn schandelijkste verlaten. En nu is dat aanbiddelijke Wezen nog dezelfde, Die tot ons komt in dit morgenuurtje. En die ten laatste de Zoon van Zijn eeuwige liefde overgegeven heeft, en dat in een verloren wereld. O God die heeft het Licht willen geven in de diepste duisternis. Och, dat we ons dan toch niet zullen stoten aan die schemerende bergen. Want och, ge kunt het wel begrijpen, met je verstand kun je het ook wel begrijpen dat God de zonde gaat bezoeken van ons arme Nederland. En dat kan nooit meer meevallen hoor, kinderen en jonge mensen. O als God door gaat trekken! God is waarachtig in het schenken van Zijn genade, maar God is ook waarachtig in het bezoeken van de zonde.

O mijn medereizigers, daarom haast u en moet u nog om des levenswil. O wees toch nog in arbeid kinderen, jonge mensen om een kruimeltje van dat eeuwige lieve Wezen te mogen krijgen. Alles is er aan gelegen in de korthed van de tijd. De dood zit ons op de hielen. We kunnen zo niet door de tijd en we kunnen zo niet naar de eeuwigheid. Och, valt dat lieve Wezen nog te voet. Verneder je nog, het is zulk een heerlijk Wezen. Het is zulk een aanbiddelijk Wezen, een liefdevolle Vader. *'s Heeren goedheid kent geen palen.* Maar dan moet je getroffen worden. Dan moet je door schuldbesef verslagen worden. Dan moet je voor God worden wie je werkelijk bent. Och, wat zou ik het u hartelijk gunnen, om werkelijk eerlijk voor God te worden, wie u en ik geworden zijn. Dan kunnen we niets meer bedekken, hoor. Dan ziet God ons in de gruwelijkheid van onze diepe zondeval. En ach, dan kunnen we nooit meer zalig worden.

Maar dan gaat God Zijn eeuwige liefde openbaar. En dat aan mensenkinderen die nooit meer zalig konden worden. O, dan zet God je werkelijk in je schande op de aarde. En dan gaan we werkelijk hartelijk belijden: 'Heere, ik wilde niet, ik wilde niet, ik wilde niet'. O, die Goddelijke, die dierbare, die onveranderlijkheid die in God is! Om daaronder te mogen buigen, vaders en moeders.

Maar ook arm volk des Heeren, wat een weldaad hebt u van de hemel gekregen om in dat Goddelijk werk voor God wáár te worden, om door die onuitsprekelijke liefde getrokken en verslagen te worden. Zou er zo eentje nog naar huis gaan onder onze kinderen? Zou er nu zo eentje van onze jonge mensen naar huis mogen gaan? O, dan vergaat de wereld, hoor. Werkelijk. En dan heb ik alles voor de wereld gedaan.

En o, dat eeuwige wonder, ten laatste - bij ons mag het niets kosten, maar bij de Heere mag het alles kosten, - om dan als ellendige doemelingen, geleid in die eeuwige liefde Gods, om ze uit genade, uit genade zalig te maken. Bij God, bij dat lieve Wezen, met eerbied gezegd, mocht het Alles kosten. Want Hij heeft Alles gegeven voor een verloren zondaar. Opdat die ganse uitverkoren Kerk zich zullen verliezen ... waarin? *Het is door U, door U, door U alleen om het eeuwige welbehagen.*

Och, verneder jezelf dan nog! Het past ons toch zo om in het licht van dat heerlijke Wezen vernederd te worden, verootmoedigd te worden. O, om gevangen te mogen

worden onder dat lieve beslag van die onuitsprekelijke liefde die in Christus is. De Heere zegene Zijn woord. Amen.

Dankgebed

Och Heere in den hemel, Die in het duizendste en in het miljoenste niet doet naar onze ondankbaarheid en naar onze ongerechtigheid. Maar die ook in dit morgenuurtje nog komt te bewijzen wie U wilt wezen. Ach, wil U toch niet achterwege blijven, Heere. Lieve Ontfermer, wil U er nog in mee te komen? Och, mocht er nog een pijltje geschoten zijn, Heere. Dan zal het wezen in een gruwelijke vijand. Dan zal het wezen in een ellendige rebelleerder, om getroffen en verslagen te mogen worden. Heere, U zijt niets aan ons verplicht, en aan dit volk niet en aan hun opzieners niet. Maar O God, U wilt het altijd doen uit die vrije gunst die U eeuwig bewoog. Daarom mochten wij elkander nog ontmoeten, omdat U Dezelfde zijt.

O Heere, wil U ons dan bekeren, wil U ons dan trekken door krachtdadige genade. Wil U verzoening doen Heere, over al onze tekortkomingen. Ach, zou u willen verzoenen al onze gebreken, o Heere. O, om zo gebracht te mogen worden bij dat volmaakte Offer van Uw lieve Zoon. Want U zijt volmaakt, en U zijt rechtvaardig, Heere.

Heere, wil ons bewaren in het gaan. Beschut ons nog, bedek ons nog onder de schaduw Uwer vleugelen. En mocht het wezen, Heere, och wil nog met ons optrekken in de middaguurtje, o lieve Ontfermer, en dat om den Heere Jezus wil, uit loutere genade. Amen.

Zingen we samen nog van Psalm 122 en daarvan het 3^e vers.

Gaat thans henen in vrede en verheft uw harten op tot God.

***O Vader, dat Uw liefde ons blijk.
O Zoon, maak ons Uw Beeld gelijk.
O Geest, zendt Uwen troost ons neer.
Drie-enig God, U zij al de eer. Amen.***

Oefening over Psalm 25:14

Uitgesproken Oud Gereformeerde Gemeente

Oud-Beijerland, 27 juni 2010

Laat ons deze dienst aanvangen met het zingen van Psalm 25 en daarvan het vierde vers. Luister wij vervolgens met aandacht en eerbied naar het voorlezen van een gedeelte uit Gods heilig en dierbaar woord wat u opgetekend kunt vinden in het boek der Psalmen. En daarvan nader de 25e Psalm. Maar lezen wij voor af de heilige Wet des Heeren.

Onze hulp en onze enige verwachting die staat in de Naam des Heeren, Die hemel en aarde gemaakt heeft; Die trouwe houdt en Die eeuwig leeft; en Die nooit zal laten varen de werken Zijner handen. Amen.

GEBED

Geliefden.

Wij hebben samen bij de aanvang zo heerlijk mogen zingen uit die 25e Psalm. Dat is een Psalm van David, de Koninklijke zanger. En dan staat er boven deze Psalm: *een gebed om vergeving*. Een gebed om bescherming. En ach, dan moeten we ook tegelijk zeggen: daar heeft David nu nooit naar gevraagd. Maar dat heeft het aanbiddelijke, het vrijmachtige Wezen, Die alles nog in standhoudt door Zijn kracht, aan David uit genade gegeven. En och geliefden, wij willen niet uit genade leven. Zo ellendig zijn wij nu. En och, om nu die wetenschap te mogen krijgen, daar hebben wij God voor nodig. Ach, wij hebben de Springader des levenden waters zo schandelijk verlaten, kinderen, jonge mensen. Wij hebben dat oneindige, dat heerlijke, dat majestueuze Wezen, Die te prijzen is tot in der eeuwigheid, de nek toegekeerd. En nu moet je maar niet geloven, hoor, dat we uit onszelf daar ooit naar zouden vragen.

Maar het heeft God behaagd, dwars door de vreselijkheid van onze diepe zondeval, aan Zijn Verbond te gedenken. En nu heeft David in deze heerlijke Psalm - want het is waarlijk een heerlijk loflied vanuit de diepte - die ware nood, die levendige nood van God mogen krijgen. O, wat is het dan noodzakelijk en nodig om in het heden der genade vanuit de dood overgezet te mogen worden. Met andere woorden, dat het eeuwige Wezen, een pijltje af mag schieten in het midden des harten. Ach, dan gaan we werkelijk onder God bukken. Dan gaan we werkelijk onder dat heerlijke Wezen buigen. Want dat doet God uit genade, uit Zijn onuitsprekelijke liefde. Want we zeiden zo-even, daar heeft niemand naar gevraagd en daar heeft nu niemand naar gezocht. Maar nu mogen wij in dit morgenuurtje nog samenkomen omdat God dat wil.

O, wat een lief Wezen toch, kinderen en jonge mensen! Wat een onuitsprekelijk Wezen toch! Ach, wij schieten in alles te kort om dat uit te drukken, Wie God is. *God boven alles te prijzen tot in der eeuwigheid*. Ach, mijn medereizigers, daar kun je alleen maar achter komen als je uit de drek opgeraapt wordt, hoor. O, als je voor God niet anders wordt, dan wat je werkelijk bent, dood in de zonden en in de misdaden. Dan roepen ze werkelijk tot de Hemel: *alles verloren, om eigen schuld*. En o, dan worden ze geleid hier op aarde in de totale verlorenheid, om van God die eeuwige liefde te mogen ontvangen, Die Hij gegeven heeft. Waarin? In de Zoon van Zijn eeuwige liefde.

Och, wat zou ik het u hartelijk gunnen, om zo je leven te mogen verliezen; om het alleen in Hem te mogen vinden, Die wil tonen wie Hij is! Boven alles te prijzen tot in

der eeuwigheid. Och, maar dan ga je er iets van begrijpen en dat door het dierbare geloof wat David uit mocht drukken in deze heerlijke Psalm die nog tot ons komt. Wij hadden gedacht om een ogenblikje stil te staan bij het 14e vers van deze Psalm. Waar Gods woord aldus luidt:

De verborgenheid des Heeren is voor degenen die Hem vrezen; en Zijn Verbond om hen die bekend te maken. Tot dusver.

Wij willen samen een ogenblikje stilstaan bij de vreze des Heeren.

- 1. En dan ten eerste in Zijn voorzienigheid.**
- 2. En ook ten tweede, in Zijn raad.**
- 3. En dan ten derde in Zijn openbaring.**

Dus wij willen een ogenblikje stilstaan bij de vreze des Heeren.

Ten eerste in Zijn voorzienigheid en

Ten tweede in Zijn raad.

En ten derde in Zijn openbaring.

Om door die lieve hulp des Heiligen Geestes in het luisteren en in het spreken beide, geholpen te mogen worden, om met een kort woord bij de toepassing tot onszelf in te keren. Dat zij zo.

Maar zingen we samen eerst van Psalm 43. Psalm 43 het derde en het vierde vers.

Ten eerste, in Zijn voorzienigheid.

Geliefden.

De Heere die goed is heeft ons aan deze morgenure door Zijn aanbiddelijke Voorzienigheid nog samen wil brengen, maar Die ook in de samenstelling van Zijn Voorzienigheid het eeuwig Evangelie in de wereld gegeven heeft. En dat in de openbaring van onze vreselijke diepe zondeval. Want het kan toch nergens anders wezen. Want wie kan toch vertellen Wie de Schepper is? Wie kan mij toch vertellen Wie die de Formeerder is, Die alles in standhoudt door Zijn kracht en genade? O, om nu af- en in te mogen dalen in onze verloren staat, om werkelijk te mogen weten (en dat zal nu enkele genade wezen, hoor) om achter die verborgenheid te mogen komen; dat het eeuwig Wezen, Die te prijzen is tot in der eeuwigheid, in de weg van Zijn Voorzienigheid, die verborgenheid in de weg van Zijn genade nog wil openbaren. Want de Heere wil Zich verheerlijken in al Zijn werken. Maar och kinderen, jonge mensen, het zal een eeuwig wonder zijn als je in je leven mag ervaren dat er tegen de Heere geen raad en verweer is. Och, dan moet je in Zijn handen vallen. O, wat zal dat toch een weldaad wezen om in die heerlijke, in die vlekkeloze handen te mogen vallen!

En daartoe laat de Heere ook aan ons nog op deze lieve dag, verkondigen het eeuwig Evangelie dat God gedacht heeft aan Zijn genade. En o, de Heere is enkel klaarheid en wil nog aan ons openbaren die verborgenheid. Maar het kan niet anders, dan moeten daar onze ogen voor geopend worden. Dan moeten onze oren toch doorboord worden. Dan moet toch dat slot des harten aan stukken gebroken worden. Want werkelijk, buiten de waarachtige levendmaking zullen wij nooit achter dat geheim komen wat God uitgedacht heeft. Dat de Heere krachtens Zijn eeuwige liefde en Zijn eeuwig welbehagen Zich wil verheerlijken in een verdoemelijke schepseltje. O, wat een

heilgeheim! Maar dat wil de Heere nog openbaren, hoor! Want in dit morgenuurtje worden wij, omdat God zo goed is nog allemaal genodigd.

En jonge mensen, dan kun je zeggen, *ik wil niet onder dat woord wezen*. Och, maar wij willen onder dat woord ook nooit wezen. Wij willen niet onder de heerschappij van dat eeuwig woord bukken en buigen. Maar nu is de Heere dezelfde, hoor. Hij verandert nooit. En o, wat een wonder om nu in het heden der genade voor God te mogen worden die wij door eigen schuld geworden zijn. O, dan ga je werkelijk zó over de aarde, dat je jezelf gaat aanklagen. Dan ga je God vertellen wie je nu geworden ben. Dat ga je werkelijk belijden. Wat zou dat een weldaad zijn, volk, als er onder ons nog mogen wezen die dat wegje gegaan zijn. En dat zal wezen uit dat vrije welbehagen zoals David zeide. Die heeft er nooit naar gevraagd. Om achter die verborgenheid te mogen komen.

De verborgenheid des Heeren is alleen voor degenen die Hem vrezen. O, daar heeft Paulus op de weg naar Damaskus ook nooit naar gevraagd. Want dan was hij maar in de weer om alles te doen wat tegen de woorden des Heeren was. En zo staan wij nu allemaal op aarde, vervreemd van God en van de verbonden der belofte. En dat kunnen wij nu nooit overnemen. Och, we zijn zo arm, zo naamloos arm geworden. O het liefdevermogen is bij ons niet meer te vinden! We zijn zo harteloos geworden; zo trouweloos. De Springader des levendigen waters, hebben wij verlaten. En hoe hebben wij Hem verlaten? Vrij- en moedwillig. Dat eeuwig Wezen heeft nooit geen oorzaak gegeven. Daar is Hij eeuwig te goed voor, en dat voor de mensenkinderen. Dan horen wij ook wel in deze tegenwoordige tijd, dan horen wij dat de mens een strik gespannen heeft. Maar dat kan niet waar wezen. O, dat kan niet wezen, als God dat heerlijke in je hart gaat afdrukken, wie Hij nu wil wezen en dat ook in de verborgenheid van deze genade.

En nu mogen wij in het heden der genade allemaal nog verkeren; in het liefelijke heden der genade. En nu komt dat liefelijke woord tot ons allen, uitwendig. Wij worden allemaal geroepen om onder dat eeuwig Evangelie te bukken en te buigen. Dat is nu die boodschap van de hemel, mijn geliefden, dat God wil openbaren. Waardoor? Door dat eeuwige Woord, Wie Hij wil wezen. O, dat kan toch niet anders. Dan moeten wij toch werkelijk overgezet worden uit de dood in het leven wat uit God is. Want wij vragen nooit meer naar God, hoor. Hij is de Springader des levenden waters, Wiens werk volkomen is. O, als dat nu vanmorgen zou gebeuren voor een jongen of voor een meisje, of voor een vader of voor een moeder! Want het is maar één wenkje hoor, van Zijn Alvermogen. Het is maar één wenkje van Zijn hand. Maar o mijn geliefden, het moet in je leven gebeuren. Anders dan kunnen we alles zélf; dan kunnen we alles zelf bedekken. Ach, dan hebben we zoveel, dat we onszelf kunnen helpen.

Maar als God in je leven komt door de waarachtige bekering, dan kom je hulpeloos op de aarde te staan. Dan kom je werkelijk in je totale verlorenheid. Is dat geen heilgeheim? O, wat een onuitsprekelijk heilgeheim! En dat wil de Heere door Zijn grondeloze barmhartigheden ons nog leren. Dat wil Hij openbaren onder de mensen. O, dat wordt toch zulk een wonder, dat Hij dat niet heeft willen doen aan de engelen, maar dat Hij dat wil verheerlijken aan alles verbeurdhebbende schepselen. Zoals Adam geroepen is, dat weten wij toch allemaal, kinderen. Adam en Eva stonden in de gehoorzaamheid van dat verbond wat God heeft willen instellen om door de werken der wet rechtvaardig te worden. Ach, dat hebben ze verbroken door hun ongehoorzaamheid. En wie is er toen terug te komen? Wees nu eens eerlijk, mijn medereizigers. Is Adam teruggegaan naar de Heere? Hij had zich verborgen; hij had zich verstoken. En wie is er toen teruggekomen? Dat lieve Wezen! Die heeft gezegd: *waar zijt gij?* Dan komen we naar voren, hoor, in ons leven. Waar zijt gij? O, wat zal dat toch een eeuwig wonder wezen als dát in het leven gebeuren mag. En het moet gebeuren. Want in de Heere, in

Hem zijn alle dingen ja en amen, Gode tot heerlijkheid.

Ten tweede, in Zijn Raad

Maar wij hadden ook genoemd, ten tweede, in Zijn raad. Dat de Heere Zich wil verheerlijken, alleen in Zijn eigen werk. En dan wordt dat afgescheiden van het werk wat van ons is. Och, als God dat gaat ontdekken en als de Heere dat op zijn plaats gaat brengen, weet je wat je dan zegt? Mijn treden houden de hel vast. Want dat Goddelijke werk zal triomferen. Want dan gaat de Heere door die eeuwige Raad alles in de tijd doen. Want wij hebben gezegd tegen de Heere is er geen raad. Maar het moet in ons leven gebeuren door de onveranderlijkheid van het leven Wezen. Ach, dan praten wij niet over Christus, hoor. Want o, dan kunnen wij zoveel gehoord hebben van die ene Naam, Die onder de hemel gegeven is. Maar ach, wij moeten weten tegen Die wij gezondigd hebben. Want wij hebben alles verzondigd. Wij hebben er alles finaal doorgebracht.

En ach, dan kun je zeggen: kunnen wij dat toch weten? Weet je hoe wij dat kunnen weten? Als wij uit genade een plaatsje mogen krijgen in die eeuwige Raad. Dan zul ze het in je leven mogen ervaren, hoor. Al ben je nog maar vier jaar, als God dat in je hart gaat openbaren, die onveranderlijkheid van Zijn eeuwige wil, ja dan moet je komen, hoor. Jonge mensen, dan moet je komen, hoor. Zo vuil als ik ben, zo ellendig als ik ben, zo goddeloos, zo liefdeloos; net zoals je bent. En o, dan komt dat onbegrijpelijke. Want in die Raad ligt zulk een verborgenheid. Dan wil de Heere aan zulke ellendingen betonen wie Hij is. En dat doet Hij middenin het leven. Dan kan alles samen lopen in je leven en dan kun je op de aarde staan en dan kun je zeggen: Nu is er voor iedereen nog een weg. Als God dat doet in je leven en als Hij Zijn Raad gaat bevestigen. O, wat een verborgenheid! Maar dan is er voor mij geen weg meer. Maar om dan in die heerlijke, in die vlekkeloze handen te mogen vallen. Dan ga je ervaren uit genade: *Mijn Raad zal bestaan en Ik zal al Mijn welbehagen doen.*

Dan horen we Job ervan gewagen, dat hij gevreesd heeft voor het kwaad; maar dat het gekomen is, om Job op zijn plaats te brengen. En ach, de Heere brengt je op je plaats, hoor! Dan krijg je God werkelijk nodig. Dan krijg je die Springader des Levens werkelijk nodig. O, zou dat nog mogen wezen onder u, mijn geliefden?

Weet je wat je dan gaat doen, in die Raad, in die Verborgenheid? Dan ga je dorsten naar God. Dan gaat je hart naar God uit. Dan ga je inleven: *ik heb het kleinste plaatsje verzondigd, Heere.* O, dan gaan ze werkelijk over de aarde in die onuitsprekelijke honger naar de levendigen God. O, dan gaat de Heere ze aan Zijn voeten, op de plaats brengen. En dat zal nu enkel genade wezen, hoor. Want dan gaat werkelijk de genade roemen tegenover onze diepe ongerechtigheid en onze naamloze schuld.

Maar dan hebben wij gezegd, tegen de Heere is geen raad. O, dat lieve Wezen; dat is zulk een lieve Wezen, kindertjes. Ach, wij hebben allemaal de eeuwige dood verdiend. Maar dáár kan God alleen ons maar brengen. Wij willen daar nooit wezen, hoor. We kunnen dat wel spreken en we kunnen dat allemaal wel noemden maar als God je er brengt, dan zal het enkel genade wezen want dan ga je over de aarde met een gesloten mond. Dan is die mond gestopt. Tegen de Heere is er geen raad. Maar hij wil Zichzelf verheerlijken in Zijn eeuwige Raad. Raad en het Wezen zijn bij Mij.

En wat zal nu toch een ellendige stoppel vermogen? Hoe zal nu een ellendige zondaar zijn hoofd opheffen? O, om onder dat heerlijke Wezen te bukken en te buigen. O, alleen als God dat in je leven doet, als Hij Zich gaat verheerlijken. Och, tegenwoordig moet je alles kunnen omkleden. Maar als God het gaat doen in je leven, mijn medereizigers, dan blijft er niets anders over dan een kale en een naakte zondaar, die verdoemelijke ligt

voor God. Maar dan dat eeuwige wonder van de hemel! Want dan heeft de Heere in Zijn raad, - en die is van eeuwigheid; *want Zijn Raad zal bestaan en Hij zal al Zijn welbehagen doen* - dan heeft de Heere in Zijn raad besloten dat zulk een ellendeling gekleed wordt.

Want al het volk des Heeren die krijgen hier op de aarde een ogenblikje dat ze gaan geloven dat ze de maat vol gezondigd hebben. Al die uitverkorenen komen werkelijk voor God te staan met een schuld van de hemel tot de aarde. *Een stroom van ongerechtigheden, Heere, die heeft de overhand over mij.* En dan dat ogenblikje, dat is enkel Goddelijke liefde. O kinderen in ons midden, jonge mensen, om dat nu hier op aarde het eeuwige wonder ontdekt te mogen krijgen. O wat een eeuwig wonder! Want de Heere moet ons alles ontdekken, hoor. Onze ogen zijn stekeblind. Maar blinden wil Hij leiden in de weg die ze nooit geweten hebben. Want daar heeft geen sterveling naar gezocht. En Salomo zegt dat ook in zijn grote wijsheid. Het oog van de kraai heeft dat pad niet zien en dat heeft de voet van de hoogmoedige dieren niet betreden, wat God uitgedacht heeft. Anders moet je verloren gaan, hoor kinderen en jonge mensen, bij de dood. Maar als dat eeuwige Wezen, als dat aanbiddelijke Wezen die verborgenheid gaat openbaren dan doet Hij dat in je leven. Dan doet Hij dat in de kortheid van de tijd. En o, dat ogenblikje om nu je Schepper toe te mogen vallen, dat zal nu enkel genade wezen. Want dan gaan ze bukken en buigen door die onuitsprekelijke liefde Gods.

Ach, we hebben het zojuist gezegd, we zijn veel te warm om dat uit te spreken, Wie God is. Maar als God dat gaat afdrucken in Zijn onveranderlijkheid, hoe het nu moet op weg en reis naar de eeuwigheid, dan weten ze het niet meer. Want die Weg heeft de Heere aan; en dat door de ondoorgrondelijkheid van Zijn eeuwig Verstand.

Wat zegt Salomo? *Hij is de Opperste Wijsheid. Hij is het Verstand, Die Wijsheid heeft.* O, dan ga je zo hartelijk belijden, - werkelijk hoor, - als de Heere dat gaat openbaren: *Heere, zeggen ze dan, ik heb mijn verstand verloren.* Maar o, dan die tegenstelling! De Heilige Geest in de paring met het eeuwige woord des Heeren, Die gaan er hen achterbrengen waarom en waartoe? Om nu in het heden der genade, uit genade voor God te worden die je bent.

O mijn medereizigers, dan kom je als stof op stof te liggen, hoor. Dan ga je uitwonderen die Raad van eeuwigheid. Dan gaat de Heere alles op Zijn plaats brengen, naar Zijn Raad en wil en naar Zijn werken. En daarom wordt er een kerk zalig. Daarom wordt er een volk, dwars door de diepte van dit leven zalig. Want ach, dan zul je gewaar worden in je leven dat daar nu alles tegenaan komt.

Maar weet je Wie dat ware werk dat God uitgedacht heeft, in standhoudt? Ja, dwars door al de moeite van dit leven. Want dan zullen ze er komen, dan zullen ze getrokken worden. En waardoor? Door die onbegrijpelijke, door die eeuwige liefde, die niet te begrijpen is. Want dat geeft de Heere in het hart om Hem in alles te erkennen. Want ach, dan weet je de weg niet meer, zeiden we. En dat wordt nu zo heerlijk en zo vragende in deze Psalm gesteld: *Heere, wijs mij toch Uwe wegen.* Maar dan moet je toch eerst weten dat de weg die je gaat, niet goed is?

Och, wij hebben de Springader des levenden waters verlaten. En och, vanuit onze vreselijke staat moet je maar niet denken, dat je ooit nog naar je Schepper gaat vragen. En daarom moeten wij met alle nadruk ook in uw midden neerleggen, die eerste daad is een Goddelijke daad. En dat is van Boven gekomen. Want anders zullen wij werkelijk nooit weten hier op aarde, hoe naamloos ellendig wij geworden zijn. O mijn medereizigers, dat kunnen wij nooit overnemen. Dat wil ik nu nooit overnemen, dat ik alles verloren ben. Maar als God het doet en dat door die innerlijke barmhartigheden, weet je hoe je dan op de aarde terechtkomt? *Heere, het is alles mijn eigen schuld.* Dan gaan ze werkelijk de schuld mijnen. En als de Heere dat doet, dan gaat dat schepseltje

zich in de schuld veroordelen. Dan wordt hij door zijn schuld getroffen en gaat hij Zijn Schepper, de Springader des levenden waters, de ere geven. Waarin? *Heere, U zijt vlekkeloos, U zijt rein van mijn bloed! U zijt rechtvaardig in alles wat U doet.* O, dat kan alleen het lieve Wezen je maar leren.

O kindertjes, dat je zo getrokken mocht worden, zo onwederstandelijk, door die grote Schepper. Daar moet je om vragen hoor, kinderen! Daar moet je God lastig om vallen, hoor. De Heere heeft dat zo graag. Wat zegt Christus toen de discipelen de kinderen wilden weren? *Laat de kinderkens tot Mij komen.* Zo'n lief Wezen is dat nu. En o, om dan te mogen weten vaders en moeders, dat we onreinen voortgebracht hebben. *Want wie kan een reine geven uit een onreine?* Maar o, nu dat eeuwige wonder;

Ten derde, in Zijn openbaring

en dat ten derde, in Zijn openbaring heeft de Heere voor die ellendigen, voor die ganse uitverkoren kerk dat willen openbaren, in de Zoon van Zijn eeuwige liefde. In Zijn onnaspeurlijke rijkdommen. Want dat is een verborgenheid, hoor. Moet ik dat bewijzen? O, dan kwam de engel Gabriël tot Maria. Wat zegt toen Maria? Omdat ze het niet kon bevatten, zegt ze: *hoe zal dat wezen?* Zo kom je op de aarde te staan. En als dan God gaat openbaren dat het voor zulk een vijand is door die Gegevene; *want Die heeft God gegeven, die Eniggeborenen van de Vader, vol van genade en waarheid.* Want die heeft God gegeven, hoor. Salomo met al zijn wijsheid kon dat niet bevatten. Waar moeten wij dan toch blijven? Maar dat eeuwig wonder dat God aan Zijn verbond heeft willen denken. En dat, dwars door de vleselijkheid van onze diepe zondeval. Werkelijk, hoor.

Wij kunnen niet anders dan zonden doen. O wat een verborgenheid! Maar ook wat een ontdekking! Om zo in het licht des Heeren met alles verloren te mogen gaan door die onuitsprekelijke liefde Gods.

Ach, u zult zeggen, is dat dan zulk een onuitsprekelijke liefde? Och, mijn medereizigers, we zijn alles verloren. Maar dat kunnen wij nooit overnemen. We zijn alles verloren en hebben het doorgebracht. En nu is het Gods goedheid nog, dat Hij ons in dit morgenuurtje wil brengen onder het eeuwig Evangelie. En als dat Licht opgaat in je ziel, dan gaat het op in de duisternis, hoor. Werkelijk, de dood in de zonden en in de misdaden. Want ach, met al het onze kunnen wij God nooit meer behagen. Maar om nu door Zijn leiding, met al onze offertjes aan een einde te mogen komen. Want in Zijn leiding, - dat hebben wij ook genoemd, door de Heilige Geest in de paring van de het eeuwig woord, -dan mag dat volk wel eens van de Hemel verkwikt worden. En dan lopen ze daar wel een hele tijd mee, als dat van de hemel komt. Want dat is groot. Als God van de hemel in al je druk, in al je ellende, je wilt verkwikken. Maar dat is de Christus niet. De och, die offertjes vervliegen als rook. Want de Heere komt te eisen van ons wat wij nooit meer kunnen geven. Maar wat een heilgeheim dan toch. En dat zal werkelijk ingeleefd moeten worden in je leven. Dat de Heere dwars door onze verlorenheid komt te bewijzen die Verborgenheid die Hij gegeven heeft.

Daar kan nu alleen maar plaats voor gemaakt worden bij degenen die mogen weten, uit genade, dat ze alles doorgebracht hebben. Die mogen weten uit genade, dat het nu nooit meer bij mij zal kunnen. En och, dan hebben ze het hiér gelegd, en ze nemen het dáár weer op. Maar het is altijd nog dezelfde knecht. O, God wil Zijn gerechtigheid verheerlijken en dat in de openbaring van Zijn Verborgenheid. Bij de Heere is er enkel Licht, hoor. Want de gerechtigheden van dat zoete, dat zalige Wezen, komt hij te ontdekken met het licht van Zijn aangezicht, om te bewijzen dat wij enkel duisternis zijn.

Wij hebben God op het hoogst misdaan. En ach, dat moet nu toch werkelijkheid worden, mijn medereiziger, dat we op aarde mogen leren kennen, dat God Dezelfde is. En dat Hij in het handhaven van Zijn gerechtigheid de zondaar in dat rechtsgeding komt te leren wie Hij werkelijk is. Want de Heere wil Zichzelf verheerlijken. Waardoor? Door Zijn onuitsprekelijke liefde. En weet je waarin dat bestaat? In het volvoeren van Zijn gerechtigheid. Want die ganse kerk heeft daar nooit naar gevraagd. O de grootste en de heiligste in de weg die de Heere gehouden heeft, daarvan moet je niet denken dat die ooit gevraagd heeft naar die Eniggeborenen van de Vader. Maar God heeft Hem willen verheerlijken en dat voor een verloren. O, wat een tegenstelling! En dat naar uitwijzen van het eeuwig Evangelie. Wat Christus Zelf betuigde: *dat Hij in de wereld komen is.*

Voor wie is Hij in de wereld gekomen, kinderen? Voor alle mensen? Voor alleszins godsdienstige mensen? Is Hij in de wereld gekomen voor de Farizeeërs? Is Hij in de wereld gekomen voor hen die het op zijn best weten? O, wat een eeuwig wonder, dat Hij in de wereld gekomen is voor vijanden. Voor goddeloze monsters is Hij in de wereld gekomen. Dacht u dat het geen waarheid bij hen wordt? Ja, dat zal waar zijn, hoor. Hij is in de wereld gekomen om het verlorene te zoeken. Wat een verborgenheid toch. Er is niets zo verborgen in het leven van een mens dan de zonde in haar oorsprong. En er is niets zo verborgen dan de Persoon van de Middelaar O, wat een verborgenheid! En nu wil de Heere dat bewijzen, naar Zijn raad, wanneer bij ons alles op een einde loopt. Want o, het is die Koning der koningen, die naar Zijn raad geboren is. Dat weten wij, dat Hij gekomen is op aarde, want dat hebben de engelen verkondigd. O, als dat waarheid wordt, mijn medereiziger, dan kon je er nooit meer op rekenen, hoor. Dan ga je God verheerlijken, dat Hij die onuitsprekelijke genade gegeven heeft aan een goddeloze, aan een dodelijke vijand. Omdat hij Zijn onuitsprekelijke liefde wil bewijzen in het volvoeren van Zijn gerechtigheid.

En dat mogen wij nu nog verkondigen. O, wat een volheid, wat een ruimte ligt er toch in, als wij zó verloren mogen gaan. En dat zal nu enkele genade wezen. Dat zal nu enkel liefde Gods wezen, om op je plekje gebracht te worden. O, dan hebben wij dat plaatsje niet meer verdiend, hoor. En dan gaan wij werkelijk op aarde God uitwonderen. Waarom? Omdat wij nog niet vernield zijn. Want bij ons is alles te vinden, hoor, dat de Heere door zou gaan en dat Hij Zich zou verheerlijken in Zijn gerechtigheid. En wat schiet er dan over? Dan wordt die Koning der koningen geboren. En dat niet te vroeg en niet te laat. O, wat een aanbiddelijk Wezen! Precies op tijd de wordt Hij geboren.

O, als er nu nog zulk een volk in ons midden mag wezen, door de Heilige Geest. Want die zijn uit God geboren. O kinderen, jonge mensen, Zijn hand is niet verkort dat Hij niet zou kunnen verlossen. O, dat wij nu eens werkelijk in de levende nood gebracht mochten worden. Want die ware nood, die levendige benauwdheid, die brengt ons altijd aan Zijn voeten. Want ach, wij kunnen wel alles aangrijpen, maar we moeten toch weer alles loslaten. En als de gerechtigheid en Zijn waarheid in je leven gaat triomferen dan zullen ze weten, hoe je het er afgebracht hebt. De gerechtigheden des Heeren zul je dan gaan roemen in je leven, als je alles er doorgebracht hebt. Als je alles verzondigd hebt. En als je geen kruimeltje Goddelijke liefde meer hebt tegenover dat zoete, dat zalige Wezen.

En om nu een kruimeltje Goddelijke liefde te mogen krijgen, dat breekt alles aan stukken. O, dan ga je God uitwonderen, hoor kinderen, jonge mensen. En heel de wereld in Zijn grauwigheid, die ontglipt je. Dan zegt de dichter: *als ik dan U hebt, o mijn God.* Och, elk ogenblikje als dat druppelt van de hemel, worden ze levendig gemaakt. Dan worden ze inwendig vernieuwd van dag tot dag. Zoals de Heidelbergse

Catechismus getuigt, *worden zich in Hem verheerlijkt*; om daartoe verwaardigd te worden uit genade. Dat zal nu enkele genade wezen, hoor.

Want dan horen we hier: *en Zijn verbond, om hen die bekend te maken*. Dat is het Verbond der genade, dat God opgericht heeft met Abraham. Och, wat is er veel op Abram afgekomen! Als God van de hemel dat eeuwig Verbond gaat bevestigen in je leven, dan komt alles samen, zodat het nooit meer kan. En dan gaat God Zijn Verbond bevestigen. En dan horen we ook van Abram gewagen voor het zaad der kerk: *maar Sarai baarde hem niet*. En dan komt die heerlijke toezegging. Ja, die moest geboren worden, die Izak. Om hem dat Verbond bekend te maken.

Want dan lezen we hier zo: *en Zijn Verbond om hen die bekend te maken*. Dat moet in ons leven gebeuren. En dat in de vervulling. Och, als de Heere Zijn raad gaat vervullen, mijn medereizigers, dan kun je er werkelijk nooit meer op rekenen, hebben we gezegd. En als God gaat bewijzen Zijn eeuwige liefde, voor zulk een schepseltje, voor zulk een ellendeling, dan heeft de Heere je op de plaats gezet, hoor. Dan heb je het kleinste plaatsje op aarde verzondigd. Kijk, en daar gaat God Zijn genade bewijzen. En dat in die eeuwige trouw. O werkelijk, dan schiet je in alles te kort tegenover dat lieve, dat zoete, dat zalige Wezen. Om dat uit te wonderen op aarde.

En als God dan gaat bewijzen dat Hij altijd aan Zijn Verbond gedenkt, wat een eeuwige vastigheid ligt er buiten ons in Hem, Die trouwe houdt tot in der eeuwigheid. Och kinderen, jonge mensen, om nu in dat Verbond opgelost te mogen worden. Want dan zul je weten, dat de Heere Zijn ja, *is Ja*. Bij ons is het vandaag nee en morgen Ja. Maar bij de Heere, *den Heere, zijn alle dingen ja en amen, God tot heerlijkheid*. O, zou je er toch ook niet eens naartoe kruipen, hé kinderen? Om dat te mogen krijgen, om ontdekt te mogen worden, dat wij er nooit bij kunnen. Want daar moeten wij gebracht worden. O, als de Heere dat op gaat lichten in je leven, dat nu alles verzondigd is en dat alles verbeurd is; en dat nu die zondaar, die ellendingen alleen maar uit genade zalig kunnen worden.

Maar dan roepen wij u toe, ook in dit morgenuur: *zonder geld en zonder prijs, wijn en melk*. O, die genade van dat eeuwige Wezen, Die Hij wil verheerlijken om Zijn Verbonds wil. En daar zitten wij nu nog onder, dat mogen wij nu allen nog horen. Maar nu de werkelijkheid, ook voor mij. Want ik sta niet boven jullie, hoor. Het geldt voor ons allemaal: *ik wil het niet hebben*. Ik wil het niet hebben. O, wat is er toch nodig geweest om te betalen de schuld voor de zonde. Om ellendingen te brengen onder dat eeuwig Verbond. Wat is daar toch voor nodig geweest. Want dat Verbond dat zal vervuld worden, hoor, in al zijn delen. En om nu als een ellendeling te mogen ervaren in je leven dat er niet één woord op de aarde zal vallen, hoor. *Want in de Heere zijn alle dingen ja en amen, Gode tot heerlijkheid en tot een liefelijke reuk*. Maar ik moet op de aarde vallen.

O kinderen, jonge mensen, wij moeten op de aarde vallen, voor de heerlijkheid, voor de Majesteit die God uitgedacht heeft, door die heilige Raad. Want die is in de Heere ja en amen. Wat blijft er dan op de aarde over? Om dat het eens werkelijkheid mocht worden. Weet je wat er op aarde overblijft? De leugen en bedrog. Dat is alles wat wij zijn. Want Zijn Naam zal eeuwig de eer ontvangen hij zal Zich verheerlijken en dat in al Zijn werken. O, dan moeten wij voor God worden die wij werkelijk zijn. Want in Hem zijn alle woorden ja en amen, Gode tot heerlijkheid. En als we mogen worden voor God die wij zijn, dán dat onuitsprekelijke, dan wil God wezen Wie Hij is. En dat gaat alles te boven.

Dat lezen we ook in deze tekstwoorden want daarin is vervat: *dat Hij gedenkt aan Zijn Verbond*. De Heere wil Zijn Verbond bekendmaken. Dat getuigt toch van

onbegrijpelijke, eeuwige liefde? Niet dat verbond met Adam. Dat wil de Heere niet bekendmaken, dat moeten we hier leren dat we overal dwars doorheen gevallen zijn. Maar God gedenkt dat Verbond, dat Hij beloofd heeft, aan de Zoon van Zijn eeuwige liefde, Die gekomen is uit de schoot des Vaders. Die gekomen is uit die heilige Residentie. Dat Verbond met die Verbondsmiddelaar.

Och, wat heeft Hem dan toch bewogen, die Koning der koningen, die de heerlijke Residentie van Zijn Vader heeft verlaten om een Voorwerp, maar ook een Onderwerp te worden van die eeuwige toorn van Zijn Vader. Om hier op aarde dat Verbond te openbaren. Want we hebben gezegd: *in Zijn openbaring*.

... *en Zijn Verbond om die bekend te maken*. Dan moeten we toch bekennen, dat wij allemaal die kostelijke belijdenis mogen hebben, dat de Heere een Drie-enig God is en dat Hij krachtens onze schepping, onze Vader is.

En o mijn medereizigers, nu komt dat nog tot ons allemaal, hoor. Want daar wordt niemand uitgesloten, uitwendig, hebben wij gezegd. Dan mogen wij dat allemaal nog horen. En dan zijn wij allemaal hier ingedragen om onder de God des Eeds en des eeuwigen Verbonds, om op ons die drie stippen te mogen krijgen. En nu is Hij nog Dezelfde.

Wij gaan naar de eeuwigheid, mijn geliefden. We kunnen nog zo sterk wezen, we kunnen zo flink geweest, maar het is voor een ogenblikje. Wij vliegen door de tijd naar die ontzaglijke eeuwigheid. En dan wordt het werkelijkheid. O, dat het hier nog werkelijkheid mag worden. Want och mijn medereizigers, het zal toch wat wezen om in ons leven gehoord te hebben dat de Heere dat Verbond wil openbaren. O, daar moeten wij door de waarachtige bekering ingeleid worden. Dat hebben wij genoemd, om een onderwerp te mogen worden uit genade, voor dat eeuwig Verbond.

Wat zei David in het laatst van zijn leven? Wat horen we hem gewagen? *Hoewel mijn huis also niet is bij God, nochtans....* Ja, als God werkelijk in je leven komt, dan komt er van ons niets terecht, hoor. Overal te kort, overal te smal, overal te nauw. Maar gelukkig, gelukkig, gelukkig, om zo in Zijn handen te mogen vallen. Want dan gaat God het openbaren, het eeuwig Verbond dat van geen wijken nog wankelen weet.

Laten wij daar even van zingen. En dat zal wezen Psalm 84, Psalm 84 het derde en het zesde vers.

Toepassing

En daarom mijn medereizigers, ik hoor er een zeggen: *Dan kan ik nooit meer zalig worden*. Dat is nu de eeuwige liefde Gods om daar gebracht te mogen worden. Want God wil Zich verheerlijken en dat alleen in Zijn Eigen werk. Dus de noodzakelijkheid om ingeleid te mogen worden. Dat heeft God gegeven en dat zullen ze weten, al degenen die door de waarachtige bekering ingelijfd worden. Die zullen weten dat God het Verbond gegeven heeft. En dat in de Zoon van Zijn eeuwige liefde.

Maar dan zult u zeggen: *je wilt ons zeker moedeloos maken*. Och, mocht dat nu zó eens wezen om in die levendige nood ingeleid te mogen worden. Want ach, wij hebben alles verloren, hebben we gezegd. We hebben alles er doorgebracht. En nu in dit morgenuurtje komen nog die liefdeblijkjes van de hemel tot ons. Dat kunnen we toch niet miskennen, dat de Heere uit genade, uit genade ons alles nog wil geven, kinderen, jonge mensen. Maar ik wil niet uit genade zalig worden.

Maar och, mag er nu nog een volk wezen in ons midden dat heeft mogen leren door het eeuwig Verbond, om uit genade zalig te worden? Want dan gaat genade triomferen tegenover de schuld. En als dat nu werkelijkheid mag worden in ons leven, dan ontdekt de Heere Zich in die Verborgenschap. En dan zul je zo verwonderd worden op de aarde,

want dan gaat die genade overtreffen tegenover de schuld. En o, als de Heere dat wilt verheerlijken vanuit het eeuwig Verbond, dan ga je werkelijk ook roemen in die ene Naam, Die onder de hemel gegeven is. Die heeft God gegeven.

O, dat we van onze harten toch niet verhardden. Maar om uit genade, uit genade God lastig te vallen. Want ach, mijn geliefden, dat kunnen we nooit ontkennen, ook uitwendig in je leven niet, want dan heeft de Heere ons nog nooit kwaad gedaan. En iedere keer heeft Hij door middel van de verkondiging van het eeuwig Evangelie willen betuigen tot ons, tot een iegelijk onzer, dat Hij uit genade zalig wil maken.

Och, dan hoeft dat toch zo niet te blijven? Moeten wij nu zo naar ons eeuwig huis? Moeten wij nu zo dat aanbiddelijke, dat vriendelijke Wezen tegenstaan? O, om nu God nodig te krijgen, uit genade. Want bij ons is er nooit een weg meer, hoor. Wat we ook uitvinden kunnen, met al ons vernuft, als je in dat Verbond ingeleid wordt, dan zal dat enkele genade wezen. En zo zullen ze er ook ingeleid worden, als een goddeloze vijand, om uit te wonderen op de aarde, de eeuwige liefde Gods, die alle verstand te boven gaat. En dat mogen wij nu nog verkondigen.

Och, wat zijn we toch ellendig; wat zijn we toch naamloos ellendig! We willen alles weten, maar van het Verbond der genade, daar willen we nooit meer van weten, hoor. En waarom? Mijn treden houden de hel vast. En o, die wortel, die wortel der van alle ongerechtigheid, die willen wij nooit blootgeven. Dat kan alleen maar de Heilige Geest; en dat in de paring van het eeuwig Evangelie.

En het gaat door, mijn medereizigers. We gaan naar ons eeuwig huis. En och, dan zal dat allemaal in ons aangezicht vliegen! O, verneder je toch nog! Kinderen, jonge mensen, verneder je nog! Om genade van God te mogen krijgen. Want het zal enkele genade wezen om ingeleid te mogen worden in dat Verbond. Want wat de Heere zegt is waarachtig. In Hem zijn alle woorden ja en amen. Dat lieve Wezen kan nu nooit liegen. Want God is waarachtig. En dan hebben wij gezegd, wij zijn leugen en bedrog en dat moeten wij nu voor God worden. En dat zal nu enkele genade wezen. Opdat de gerechtigheid des Heeren volkomen bevredigd zou worden. En dat in een doemwaardig schepsel te zaligen. Dat zal alleen wezen om het eeuwig Verbond, dat weet van geen wijken, dat weet van geen wankelen.

Och, maar vertel nu eens aan de Heere, kinderen, jonge mensen, vaders en moeders, vertel nu eens eerlijk aan de Heere. Wat? Hoe ellendig wij geworden zijn. En of Hij onze ogen wil openen. Of Hij onze oren wil doorboren.

O jonge mensen, in de nood van dit leven, je kunt alles aan de Heere vertellen, hoor. Want het is zulk een lief Wezen. O, wat heeft Hij ook in vroeger jaren, maar ook in deze tijd willen wezen: *eer zij roepen, dan zal Ik antwoorden*. Het is zulk een onuitsprekelijk Wezen en Die wil Zichzelf nu verheerlijken. *En dat als de God des Eeds en des eeuwigen Verbonds*. Waarin? In die Koning, de Eniggeborene van de Vader. In die Verbondsmiddelaar.

De Heere zegene Zijn woord. Dat zij zo. Amen.

Dankgebed.

Och Heere, komt er nog eens in mee. Zo kunnen we toch niet naar de eeuwigheid, Heere. En het is onze eigen schuld. U zijt dat heerlijke, dat vlekkeloze Wezen. Maar o, er is toch nog een tijd des welbehagens. En daar mogen wij nu nog in delen onder de verkondiging van dat eeuwig Evangelie. Want U wil aan Uw Verbond gedenken. Heere, kom er nog eens in mee.

Wil dit volk gedenken, Heere, met hun opzieners. Wil ons bewaren in het gaan en beschut ons. En och, zouden de overleggingen van onze gedachten en onze harten gevangen mogen worden, o God, om van harte te bekennen - want daar gaat het over - om te bekennen dat de Heere Gód is.

Heere, brengt ons in dit avonduurtje nog samen met Uw lieve hulp. En mogen wij u dan erkennen, Heere, dat u het nog geven wil. Dan is de hemel nog niet van koper, Heere. Maar dan zijt U de Getrouwe, de Waarachtige.

Och, wil van die lieve leidingen op dit volk nog leggen, Heere. Op de kinderen, op de jonge mensen. En wil nog verblijden in Uw bedehuis, o Allerhoogste.

In de verzoening van al onze zonden en misdaden. En dat om het eeuwig Verbond. Amen.

Zingen we samen nog van Psalm 65 het zesde vers.

Ga thans henen in vrede en verheft uw harten op tot God.

***O Vader, dat Uw liefde ons blijk.
O Zoon maak ons Uw Beeld gelijk.
O Geest, zendt Uw troost ons neer.
Drie-enig God, U zij al de eer. Amen.***